

Ричард Бенет

**ТЪРСЕНЕ НА
БОГА**

clv

Ричард Бенет

Търсене на Бога

ВЕРЕН

София, 2014

clv

Christliche
Literatur-Verbreitung
Postfach · 33661 Bielefeld

© 1985 by Cross Currents International Ministries

оригинално заглавие: Your Quest for God

© на немското издание 1990

CLV • Christliche Literatur-Verbreitung

Postfach 110135 • 33661 Bielefeld

www.clv.de

© на българското издание 1993: CLV

Превод от немски: Николай Дерменджиев

Предпечат: „Верен“ ЕООД

Издателство „Верен“ ЕООД

пл. „Славейков“ 1

1000 София

тел.: 0888 562 679

www.veren.bg

© Корица: Dieter Otten, Bergneustadt

© Типография: Ebner Ulm

Първо българско електронно издание, PDF формат

© 2014, Издателство „Верен“ ЕООД

ISBN 978-619-7015-53-9

Съдържание

Предговор	7
Глава 1	
Има ли наистина Бог?.....	9
Глава 2	
Надежден ли е вашият духовен пътеводител?	15
Глава 3	
Какъв е всъщност Бог?.....	27
Глава 4	
Какво разделя хората	35
Глава 5	
Къде се крие истинският проблем.....	45
Глава 6	
Защо хората се заблуждават?.....	51
Глава 7	
Наистина ли Бог ме обича?	61
Глава 8	
Как мога да стана член на Божието семейство?.....	71
Глава 9	
Какво ще стане по-нататък?.....	83
Глава 10	
Послеслов	87

Предговор

По време на дългите ни пътешествия по различните централни и странични пътища на живота аз и жена ми се запознахме с много хора, представители на различни култури, икономически отношения и образователни слоеве.

Ние вярваме, че срещите ни с тях не са били случайни. Не вярваме също, че тази книжка е попаднала случайно във Вашите ръце.

Най-важните разговори, които водихме с всички тези хора, имаха за предмет нашето търсене на Бога. В книгата се съдържат някои мисли, които разменихме при тези разговори. Първото издание на „Търсенето“, което послужи за основа на това преработено издание, беше израз на лична благодарност към Бога по повод двадесет и петата годишнина от нашата сватба.

Бог благослови този труд и книгата наистина обиколи целия свят. За нас е най-голяма радост да получаваме писма от тези, които с помощта на „Търсенето“ са намерили нов смисъл на живота си. Помолиха ни книгата да бъде преведена на други езици. Поради това решихме да преработим текста още веднъж с молитва да помогне на още много хора в Европа, Африка и други части на света в тяхното търсене на Бога.

Първите две глави няма да имат еднаква стойност за различните читатели. Глава първа бе написана за онези, които се съмняват в съществуването на Бога. Въпреки че глава втора представлява специален интерес за хора, които са свикнали да се съмняват по

принцип, тя е от жизненоважно значение и за всички останали читатели и ги приканва да подложат на проверка собствената си вяра и нагласа. Тези подготвителни глави са необходими за общата тема, понеже поставят основите на изложението. Останалите глави съдържат общовалидни истини, които ще ви помогнат при търсенето.

Съпругата ми и аз благодарим на Бога за любовта, молитвите и познанията на толкова много хора, които споделиха с нас личния си опит при общуването си с Него. Те са толкова, че не можем да ги назовем по име. На всички тези приятели и познати казваме: „Много ви благодарим!“ Насочвайки ви към следващите страници, се молим тяхното съдържание да окаже истинска помощ и на вас. С голяма радост оставяме тази книжка в ръцете на Бога, за да я благослови Той, както намери за добре.

Без окуражението, любовта, жертвите и молитвите на жена ми Дороти „Търсенето“ нямаше да бъде написана. За нея аз казвам същото, което апостол Павел каза за Фива: „Тя е помагала на мнозина, както и на самия мен.“

Има ли наистина Бог?

В живота ви сигурно е имало периоди, а може би и точно сега, през които всичко ви се е струвало тъй мрачно, че сте се съмнявали не само в Божията любов, но и в самото съществуване на Бога.

В Библията съществуването на Бога не се обяснява, нито се доказва. То просто се подразбира като даденост. В първото изречение на Библията се казва: „В начало Бог създаде небесата и земята.“ (Битие 1:1) Тези могъщи думи са колкото прости, толкова и дълбоки. Те показват, че Бог съществува и че Той е Творецът на Вселената.

Преди много години жена ми работеше като старша сестра в една от най-реномираните клиники в Европа. Един от видните психиатри, който сам се определяше като атеист, веднъж задал на Дороти няколко въпроса относно нейната вяра.

„Господин докторе – отговорила тя, – вие знаете, че много Ви уважавам като капацитет във Вашата сфера. Вие сте известен доцент в университета и сред лекарите името Ви се цени. Може би ще ми позволите да ви предложа, преди отново да се наречете атеист, да прочетете Библията със същото усърдие, с което правите психиатрични изследвания.“

След това му напомнила за няколко негови пациенти, които наскоро били изписани от стационара за хронични случаи поради чудотворната промяна в състоянието им, настъпила благодарение на Божията сила. Тя посочила един или двама от тях, при които бил налице толкова го-

лям обрат, че те отново се върнали към активен живот. След това Дороти му обяснила, как всеки от тях лично и пряко е познал Бога. Лекарят много добре знаел, че най-новите психиатрични методи не били оказали никакво въздействие върху тези пациенти. Той не можел да си обясни тази промяна в живота им нито като атеист, нито като психиатър.

Той, който бе дал на Дороти да разбере, че не вярва в Бога, завършил разговора с молбата тя да се моли за него! Обещал да започне за пръв път в живота си да чете Библията без предубеждение.

След седем седмици задълбочено четене психиатърът казал на Дороти, че вече не се нарича атеист. За него обаче все още съществувала една трудност, тъй като разбрал, че истинското отдаване на Бога изисква промяна в житейските навици. „За мен това вече не е интелектуален проблем – признал той, – но не искам да приема промените, които биха настъпили, ако стана убеден вярващ.“

След като десет години се бяхме молили за този познат, получихме писмо, в което той ни разказваше за вярата и личната връзка с Бога, които беше намерил. Ние бяхме много щастливи, но не и изненадани, понеже знаехме че „вярването е от слушане, а слушането – от Христовото слово.“ (Римляни 10:17)

За да помогне на всеки от нас да Го познае, Бог е заложил в душите ни едно дълбоко вътрешно знание за Своето съществуване. Някои хора може би *предпочитат* да не вярват в Бога, но още не е живял човек на земята, който да не *би могъл* да вярва в Него.

В обкръжаващия ни видим свят Бог е дал много доказателства за съществуването Си. Колкото по-дълбоко науката прониква в тайните на Вселената, толкова по-неразумно става да се твърди, че всичко е възникнало без Творец. Никой не би казал, че един космически кораб е в състояние да излети без творческото сътрудничество

между конструктори, математици и механици, да обикаля Земята и в един планиран момент да кацне на предварително определено място. Залезите на слънцето и годишните времена, галактиките и атомите, гравитацията и силата на любовта също така никога не биха могли да съществуват без планиращата и образуваща сила на един Творец – Бог. Необходима е безкрайно по-голяма вяра, за да се приеме, че творението е резултат от случайност, отколкото да се повярва в Бога Творец. Нищо не може да бъде създадено, ако преди това няма някой, който да го конструира.

Даже и онова правителство, което по силата на своята идеологическа доктрина отрича съществуването на Бога, всеки път, когато изпраща космонавт в орбита, признава, че светът е подчинен на стабилна закономерност и ред. Само този, който се съобразява с тези принципи, ще може сигурно да се завърне на Земята. Не е ли странно, че същите хора, които се упоават на природните закони, отхвърлят съществуването на един Законодател и Върховен Творец?

Всички ние знаем колко ужасна е разрушителната сила, която се освобождава при експлозията на една атомна бомба. От друга страна е известно, че слънцето всяка секунда излъчва енергия, отговаряща на 5 хиляди милиарда атомни бомби. В сравнение с другите звезди, които отделят енергия, нашето слънце не е много голямо, а ние дори не знаем колко звезди има във Вселената. Макар че се говори за милиарди, може би те са малка частица от неизмеримото. Днес астрономите са изчислили, че освободената енергия на няколко млечни пътища е милиарди пъти по-голяма от тази на Слънцето! Как би могло да съществува такова количество енергия, ако няма Създател, Чиято сила е безкрайна?

В действителност творението ни запознава с един Бог на планирането и създанието, Бог на закономерния ред,

Бог на безкрайната мощ. Библията казва: „От създаването на света това, което е невидимо у Него, вечната Му сила и божественост, се вижда ясно, разбираемо чрез творенията, така че *те* са без извинение.“ (Римляни 1:20) Значи няма извинение за тези, които отричат съществуването на Бога.

При мисълта за необятността, закономерността и енергията, създадени от Бога, мнозина чувстват преходността и нищожността на човешкото съществуване. Израелският цар Давид е изразил това усещане по следния начин: „Когато гледам Твоите небеса, дело на Твоите пръсти, луната и звездите, които Ти си поставил, *си мисля*: Какво е човек, че да го помниш?“ (Псалм 8:3,4)

Днес нашите знания за звездния свят са много по-големи, тъй като огромни телескопи са разширили 500 хиляди пъти картината на Вселената, а спътниците, преминавайки през космоса, изпращат снимки до Земята. Под въздействието на тези впечатления може би трябва заедно с Давид да се запитаме: „Как може Бог, който е сътворил всичко това, да се интересува от нищожество като мен?“

Ерата на телескопа обаче е и ера на микроскопа. Сега знаем, че онзи миниатюрен свят, който ни се разкрива през микроскопа, е също така невероятен както неизмеримостта на Вселената. Само светлина не стига, за да се разкрият тайните на тази област. Това, което е невидимо за окото на учения при ползване на обикновен лабораторен микроскоп, може да бъде обхванато от електронния микроскоп, който разкрива красотата, замисъла, закономерността и силата, съдържащи се в този безкрайно миниатюрен свят.

И ако се запитаме защо Бог трябва да се интересува от някого, който е тъй дребен и маловажен като вас, то чуйте какво казват атомните физици – че и най-малкият елемент и най-нищожната даденост са много важни за

запазването на цялата Вселена. Ако неутроните и протоните в атома се раздалечеа на разстояние две трилионни части от милиметъра, тогава материята вече не би била плътна маса и светът би се разпаднал в резултат на космическа атомна експлозия. За Бога на създанието „голямото“ не е по-важно от „малкото“.

Когато поставяме въпроса: „Какво е човек, че да го помниш?“, успокояващо е да знаем, че не величината на човека е качеството, което му придава стойност. Що се отнася до Бога, нашата лична ценност се определя от съвсем други фактори. И Бог ни показва защо сме от значение за Него и колко сме ценни в Неговите очи.

Въпреки че творението говори за Бог на планирането и творчеството, за закономерност и сила, Той е избрал друг път, за да се разкрие като Бог на безкрайната любов и милост, като Онзи, който ни мисли само доброто. Обаче, за да се намери Този Бог, е необходимо да имате духовен пътеводител, на който да можете да разчитате с абсолютна сигурност.

Надежден ли е вашият духовен пътеводител?

Преди известно време всекидневниците съобщиха тревожния факт, че при самолетна катастрофа, причинена от фалшив радарен сигнал, са загинали много хора. Трагизмът на тази злополука обаче бледнее пред тежките последици в случаите, когато хората се доверяват на „духовна радарна система“, която ги води към духовна катастрофа.

Днес в света има много объркващи и противоречиви гласове, всеки от които твърди, че сочи пътя към Бога. Как можете да разберете кой от тях е верният? Търсейки Бога, не можете да си позволите да бъдете водени от фалшив глас, понеже това, което е заложено на картата, има вечни последици.

Някогашният британски министър-председател Уилям Гладстон пише: „Библията носи отпечатъка на особеностите на своя произход и между нея и всички нейни конкуренти съществува огромна дистанция.“

Американският президент Абрахам Линкълн е казал веднъж: „Смятам, че Библията е най-добрият подарък, който Бог е дал на човечеството.“

Въпреки че много видни исторически личности са свидетелствали за нейната уникалност, самата Библия си остава най-доброто доказателство за собствената си достоверност.

Цар Давид е бил наясно за надеждността на своя духо-

вен пътеводител. Той е казал: „Твоето слово е светило за крака ми и светлина за пътеката ми.“ (Псалм 119:105)

И до ден-днешен хората разбират от собствен опит, че могат да се доверят на Библията, като търсят Бога. Въпреки всички усилия да бъде опровергана, тя си остава неповторимо явление в световната литература.

И понеже хората се нуждаят от сигурност, че Библията е автентична, Бог я е снабдил с много печати, които потвърждават, че тя представлява „Божие слово“. Този, който честно търси, ще намери както в Светото Писание, така и в светските книги по история неопровержими доказателства за това, че „цялото Писание е боговдъхновено“. (2. Тим. 3:16)

Ако Библията беше написана от един-единствен автор, не би ни изненадало, че в нея тематиката е разработена системно и последователно. Книгата на книгите обаче не е написана от един човек, а от много автори, произлизащи от различни култури, и то в продължение на много столетия. И въпреки всичко тя представлява последователно, подредено и нямащо равно на себе си изложение на Божията истина. Само по себе си това е много забележително.

Археологическите разкопки постоянно дават нов доказателствен материал, който потвърждава историческата точност на Библията. Събития, които доскоро бяха осмивани като легенди, сега са потвърдени от модерната технология. (Например през 1968 г. един германски пътешественик на име Клайн е посетил древната страна Моав, която днес принадлежи на Йордания. Там той открил един каменен паметник, на който имало надпис от 34 реда от Меса, краля на Моав. Надписът бил направен в памет на неговото въстание срещу Израел. Както Амрий, така и Ахав се споменават и във Втората книга на царете, и на паметника. На двете места ни се казва, че тези израелски царе са били пороби-

тели на Моав. Много такива открития от по-ново време потвърждават историческата точност на библейското предание.) Библията наистина е Божия книга, която съдържа посланието на Бога към всички хора.

Въпреки факта, че Библията е Божия книга, някои хора отказват да я четат, и то поради широко разпространеното заблуждение, че имало два различни начина да си съставим мнение за нея: „научното“ отношение, което гледало фактите в очите, и „религиозното“, което ги игнорираше. Оттук се прави извод, че истинският учен не може да бъде вярващ. Има обаче голям брой учени, които не споделят този възглед.

Въпреки че Библията не е научно помагало, никога, когато засяга тези сфери, тя не е била опровергавана с доказани научни факти. По принцип по своите цели и предназначение Библията излиза далеч извън границите на научното познание.

Например науката не може да обясни защо ние сме на тази земя, нито може да ни каже къде отиваме след края на живота, какъв е неговият смисъл или какво е предназначението на човека. Независимо колко умен или прост е човек, той се нуждае от помощта на Бога, за да намери истината за Него. Сигурно това е причината, поради която френският философ Блез Паскал казва: „Най-голямото постижение на разума е да ни каже, че разумът има определени граници.“ Ако няхахме Божията книга, никога не бихме получили достоверни отговори на най-важните въпроси на битието.

Нека разгледаме сега два ясни белега, които показват, че Библията наистина е Божие слово.

Първият е невероятната точност на нейните пророчески предвиждания. Вторият е силното положително влияние, което тя е упражнила върху живота на хората, приели сериозно нейното послание.

ТОЧНОСТТА НА БИБЛЕЙСКИТЕ ПРОРОЧЕСТВА

Повечето хора изпитват естествено любопитство да узнаят какво ще донесе бъдещето. Библията съдържа някои от най-важните бъдещи събития, като описва много от тях в сложни и смайващи подробности. Сигурно ще запитате: „Как стигате до това убеждение?“

За да отговорим на този въпрос, нека си представим, че предприемате екскурзия в местност, която досега не сте виждали. Картата в ръката ви е единственият пътеводител. Вчера сте установили, че тази карта е напълно надеждна, понеже на нея сте намерили една река и селото, в което сте пренощували. Днес ще трябва да решите по кой път да тръгнете. Пред вас се намира непозната местност, обаче по картата виждате, че ако завиете наляво, пътят води през гора до място, където ще се озовете при голямо езеро. Вие много искате да видите това езеро. Какво ще направите? Смятам, че ще се доверите на картата и ще завиете наляво. Сигурно главната причина за вашата увереност, когато взимате това решение, ще е фактът, че картата вчера се е оказала надежден пътеводител в една непозната местност. Тя ви е показала, преди да отидете там, какво ще намерите на мястото. И това е станало.

Едно от най-забележителните доказателства, че Библията е Божие слово, е безпримерната точност, с която тя предсказва бъдещи събития. На нейните страници намираме множество пророчества, за които от сегашния си опит знаем, че са се сбъднали точно така, както са били предсказани преди хиляди години. Тези предсказания се отнасят до една учудващо широка сфера, включват всички народи на земята и съдържат необикновено точни подробности за Израел и Близкия изток.

От особено голямо значение и още по-важни са пророчествата, които се отнасят до идването на Месия. Тъй като много от тях вече са станали историческа действителност, ние можем да видим в какви невероятни подробности са описани събитията, свързани с раждането, живота и смъртта на Месия.

На основата на всичко това е логично да се приеме, че и бъдещето ще е тъкмо такова, каквото е предсказано в Библията. И всяка година пред очите ни се представят нови доказателства за нейната достоверност. Образно казано, да се чете Библията означава да се чете утрешен вестник.

Доктор Уилбър Смит е изучавал Библията през целия си живот. Той изпитвал особено голяма радост да посочва точността на пророчествата, съдържащи се в нея. Повечето от тях са посочени в Стария Завет и се отнасят до Месия. Според Уилбър Смит, ако те се сравнят с други учения, претендиращи за истинност, ще се види, че няма основател на култ, който може да посочи някакъв стар текст, предсказващ неговото идване. Например ислямът не може да се опре на някакво пророчество, в което столетия преди раждането на Мохамед да се говори за това събитие. (Wilbur M. Smith, *The Incomparable Book*, Minneapolis, 1961, p.10)

Сигурно при някои така наречени „пророчества“ не е необходимо Божествено вдъхновение, за да се предскаже нещо точно. С помощта на модерна компютърна техника, анкети относно евентуални резултати от избори и интерпретация на исторически данни информационните служби още преди приключването на изборите могат да предвидят кой ще победи. При наличието на толкова много статистически данни, които са на тяхно разположение, не е много чудно, че те са в състояние да „предскажат“ победителя. Запитайте обаче някой кореспондент кои ще бъдат кандидатите след 15 или 20 години! Запитайте го

кой ще победи, а след това – за подробности от живота на победителите, например за родните им места, за житейските им навици, за обстоятелствата, при които ще умрат. Нека направим още една крачка напред и да помолим кореспондента за достоверни сведения по въпроса какво ще се случи след хиляда години в Близкия изток. Поискайте от него да назове градовете, които ще бъдат разрушени през този дълъг период от време. Сигурно ще се съгласите с мен, че с всяко ново предсказание, направено по ваша молба, шансовете то да се сбъдне намалят неимоверно много, освен ако Богът на вечността не му е разкрил бъдещето. Само в такъв случай можем да очакваме журналистът предварително да знае тези неща. Но точно такива подробности и още много други и далеч по-сложни, обхващащи още по-големи периоди от време, са предсказани в Библията.

Историята на древния град Тир е такъв пример за поразително сбъдване на събитията, които Бог е предсказал.

Ако желаете, бихте могли да прочетете най-напред пророчествата на Езекиил, глава 26, стихове 3–12, след това да отворите някой речник на думата „Тир“. В двата случая ще получите една и съща информация – единия път като предсказание, а втория – като история.

Пророчеството: Дълго време преди да се случат тези неща, Бог е предсказал на град Тир бурно бъдеще. Той е казал: „Ще надигна против теб много народи... Те ще сринат стените на Тир и ще съборят кулите му.“ (Езекиил 26:3,4) Казано е също, че Бог ще помете земята, върху която е било построено това селище, и ще я превърне в гола скала. (Езекиил 26:4)

Нещо повече! Предсказва се: „Те ... ще съборят стените ти ... а камъните ти, дърветата и пръстта ти ще хвърлят сред водите.“ (Езекиил 26:12) Обаче невероятните подробности на това пророчество не свършват

тук. Бог е казал какво ще направи от древния Тир – място за простиране на мрежи. (Езекиил 26:14)

Историята: Когато четете историческите разкази, ще видите, че Навуходоносор, след като разрушил стария Тир, който бил разположен край брега на морето, наистина срутил и стените, и кулите, както е било предсказано. А по-късно Александър Велики разчистил старите основи на Тир и оставил там голи скали.

А изхвърлянето на развалините на града в морето, за да се направи от тях насип към намиращия се пред него остров, означава, че и това пророчеството се е сбъднало: камъните, дървеният материал и останките наистина били хвърлени в морето. Да, и досега руините на древния град Тир са погребани под морските води. Бог е казал, че това ще стане, и всичко се е сбъднало.

Въпреки че днес в Близкия Изток съществува град с името Тир, това не е старият град Тир, чиито последни останки са били окончателно унищожени през 1291 г.

Ако можехте да посетите мястото, където се е намирал старият Тир, бихте могли да видите едно още по-изумително сбъждане на пророчеството. Няколко рибарски хижи образуват едно малко село, рибарски лодки плуват в морето, а рибарски мрежи се сушат на голите скали! Би ли могъл човешкият ум да предвиди такова невероятно бъдеще за един процъфтяващ античен търговски град като Тир?

Питър Стоунър е сравнил седем пророчества за древния Тир с историческите предания. След като изчислил математическата вероятност да се сбъднат пророчествата на Езекиил, той установил следното: „Ако Езекиил навремето бе направил тези седем пророчества за Тир с човешката си мъдрост, то вероятността те да се сбъднат би била 1:75 000 000. А всички те са се сбъднали до най-малката подробност.“ (Peter W. Stoner, *Science Speaks: An Evaluation of Certain Christian Evidences*, Chicago, 1963, p. 80)

Нека сега разгледаме само едно от многото пророчества за раждането на едно дете.

Матей, един пенсиониран данъчен чиновник, споменава четири от най-смайващите пророчества, които са се сбъднали при раждането на Иисус. В едно от тях той се позовава на пророк Михей, израелски пророк, живял около 700 години преди раждането на Христос. Той отпращал тежки обвинения срещу несправедните царе на своето време. Сърцето му се късало за това, че народът нямал истински авторитетен владетел. Но Михей видял едно по-светло бъдеще, когато Бог му открил, че ще дойде ден, в който този владетел ще се роди. Той му посочил и точното място, където ще стане това: „А ти, Витлеем Ефратов, *макар и да си* твърде малък, за да бъдеш между юдовите хиляди, от теб ще излезе за Мен Един, който ще бъде владетел в Израил, и произходът Му е от начало, от дните на вечността.“ (Михей 5:2)

Бог е разкрил, че владетелят, от който се нуждае Израел, ще се роди във Витлеем Ефратов.

И точно, както е предсказал Михей, Иисус не е бил роден в града на своите родители, а във Витлеем. Той е бил роден там поради указа на един римски император. За целите на точното определяне на данъците императорът наредил да се извърши преброяване на населението и родителите на Иисус се подчинили на неговата заповед. Те напуснали дома си и заминали за Витлеем, откъдето произхождал родът им. Сигурно никой не е очаквал, че в малкия Витлеем, който е бил само едно от многото градчета в Юдея, ще се роди владетел. Вероятността това да стане точно там е била съвсем малка. И въпреки всичко е станало точно така, както е предсказал Михей. И това е само едно от буквално стотиците изумителни пророчества за живота на Иисус.

Бог казва за себе си: „...от началото изявявам края, и от древността – нестаналите още неща, и казвам: Наме-

рението Ми ще се извърши, и ще направя всичко, което Ми е угодно.“ (Исая 46:10)

И още: „Отдавна обявих предишните неща и от устата Ми излязоха, и Аз ги известих; внезапно ги извърших и настъпиха.“ (Исая 48:3) Историята доказва, че тези дадени от Бога и записани в Библията пророчества са се сбъднали с абсолютна точност.

МОГЪЩОТО ВЛИЯНИЕ НА БИБЛИЯТА

Второ важно доказателство, че Библията е Божие слово, е влиянието, което тя оказва. В обществен, културен и личен план посланието на Библията е придавало на човечеството душевно величие винаги и навсякъде, където тя е била изучавана и приемана.

Точно преди да бъде отпечатано преработеното издание на тази книга, ни посети един човек, с когото се бяхме запознали наскоро. Заедно проверихме ръкописа. Той не проявяваше така лесно своите чувства, но не можа да сдържи сълзите си, когато прочетохме двете глави за Божията любов. Ние на два пъти прекъсвахме четенето, за да се преклоним с възхвала и молитви пред Бога, за чиято любов току-що бяхме чели. Заедно благодарихме на Бога за Неговото търпение, за Неговата милост, за всеки знак на Неговата любов в нашия недостоеен живот. Изпълнихме се с радост, когато почувствахме вълнуващото и непосредствено присъствие на живия Бог.

За моя познат този ден имаше особено значение. Точно преди една година той седял сам в луксозния си апартамент, рязко контрастиращ със скромното жилище, в което се срещнахме сега. Обаче тогава красотата, която го обкръжавала, не му доставяла никаква радост. Бил така отчаян, че вече нямал желание да живее. Търсейки личното си щастие, той като мъж се отдал на всички плътски

пориви. Кокаиноманията му струвала цяло състояние, а възбуждащите и успокояващите препарати, както и алкохолът запълвали съществуването му. В Европа той години наред се бе забавлявал в компанията на най-богатите сред богатите, но въпреки всичко всяка вечер бил сам. В тази самота мисълта за тогавашния му живот го довеждала до отчаяние. То станало още по-голямо, когато си представил положението в света, което му се струвало опасно и страшно. Смятал, че вече няма изход.

С мрачна решителност той заредил своя двуцевен пистолет, опрял го до слепоочието си и опрял пръст на спусъка. „Още само половин сантиметър има до забравата – помислил си – и моята мъка ще изчезне завинаги.“ В същата секунда, без и до днес да знае как е станало това, телевизионната програма се сменила. Осъзнал, че внезапно слуша послание от Библията, което му предлагало бъдеще и надежда. И както бил съвсем сам в стаята, малко преди полунощ той паднал на колене пред живия Бог и Го помолил за прошка и милост.

Благодарение на Божията сила, тъй радикално променила живота на моя познат, пред мен стоеше човек, който твърде малко приличаше на онзи, когото накратко описах по-горе. Още преди раждането му неговите родители се молили за него, но въпреки че като младеж изучавал Библията, той не приел сериозно нейното послание. В своя свят на охолство и привилегии той въстанал срещу Бога и се отдал на невероятна разпуснатост.

Седемнадесет години преди онази удивителна нощ, през която най-сетне намерил Бога, този човек си купил една книга с хубава кожена подвързия, съдържаща празни, бели страници. Възнамерявал да записва в нея всички значителни събития в живота си. Обаче книгата стояла празна. Нищо през тези седемнадесет години разпуснат живот не си струвало да бъде отбелязано там.

Обръщайки гръб на живия Бог, той предприел едно странно и незадоволително псевдодуховно пътешествие. То започнало с интерес към ежедневния хороскоп и безумно увлечение по рок-музиката и рок-концертите. Скоро започнал да се занимава и с окултизъм. Обаянието на йога го довело до сериозно изучаване на хиндуизма и накрая се заплел в източната мистика. Нито едно-единствено нещо, преживяно през тези години, не си струвало да бъде отразено в неговия подвързан с кафява кожа дневник. Страниците останали празни – болезнена празнота – до онази забележителна нощ, в която той срещнал Бога.

Тази нощ направил първата си записка. Аз имах щастието да прочета написаното от него. Това е свят и духовен разказ на дълбоко страдащ човек, който е бил спасен от един любящ Бог. Това е наистина прекрасно. Със Своята велика милост Бог беше изцелил неговата духовна слепота и чрез светлината на Своята истина и любов го беше освободил от отчаянието и смъртта.

За да спаси човека от духовно объркване, пример за което е слепотата на моя познат, Бог се е открил в една книга, наречена Библия. Ако се отвърнете от Библията – единственият надежден духовен пътеводител, ще се изгубите сред измами и грешки. Ако обаче, търсейки Бога, искрено се обърнете към Библията, ще установите, че тя разкрива всичко, което ви е нужно, и може надеждно да ви служи като светлина и пътеводител.

Само чрез Божието слово можем да получим ясна представа за Бога, и то такава, каквато ни я дава самият Той. В тази Книга на книгите ние се запознаваме със самата истина, с Божието слово и със светлината на света.

Какъв е всъщност Бог?

Повечето хора поне веднъж в живота си са се запитвали: Какъв е всъщност Бог? При все че Бог е дал отговор на този въпрос, все още някои предпочитат да си създават собствени представи и да се осланят на фантазията си, вместо да прочетат в Библията какво е казал Бог за Себе Си.

Такива хора обръщат наопаки едни от най-важните думи на Библията. Докато Бог казва: „Да създадем човека по Нашия образ, по Наше подобие“ (Битие 1:26), те заявяват: „Да създадем Бога по нашия образ, по наше подобие“, и така „разменят славата на нетленния Бог срещу подобие на образ на смъртен човек“. (Римляни 1:23) Всеки измислен от хората Бог е напълно безсилен, а понякога даже комичен. Колкото и да е умен един човек, той със земната си мъдрост никога не може да открие живия Бог. „...светът с мъдростта си не позна Бога...“ (1. Кор. 1:21) Ако Бог можеше да бъде намерен от човешки разум, Той би бил твърде малък, за да бъде Бог. Освен това, ако човешката мъдрост беше необходима, за да се намери Бога, то онези, които не са много интелигентни, щяха да го търсят по-трудно. А това не е така.

Напротив, духовната мъдрост е достъпна за всеки, и то в еднаква степен и за изпадналата просякиня, и за университетския професор, тъй като тя не е резултат от някакво академично обучение. Тя е за всички, които са достатъчно смирени, за да разберат, че в търсенето си на Бога те са зависими от Неговата помощ. „Ако на някого

от вас не достига мъдрост, нека проси от Бога, който дава на всички щедро.“ (Яков 1:5) Този вид мъдрост не е земна, а от небето, „която нито един от владетелите на този свят не е познал ... А ние получихме не духа на света, а Духа, който е от Бога, за да познаем това, което Бог ни е подарил.“ (1. Кор. 2:8,12)

Библията не е някаква религиозна хипотеза. Тя е преди всичко автентичен разказ за това, как Бог се е открил на човека. И само Бог може да ви даде духовната мъдрост, от която се нуждаете, за да разберете кой е Той и какво би искал да направи във вашия живот.

Ако го помолите за това, Той ще ви се разкрие чрез святото Си слово.

По време на нашите пътешествия ние срещнахме на най-необичайни места дълбок духовен интерес и разбиране, и то у хора, от които никога не бихме очаквали това. Веднъж например срещнахме група африкански момчета в джунглите на Кения. Те се интересуваха само от разговори за вярата и искаха да научат повече за Бога. Жаркото слънце бързо изчезна зад хоризонта и настъпи краят на един дълъг, изпълнен с напрежение ден. Когато седнах да си почина на един камък край прашното шосе на Кения, чух шум в храстите. Обърнах се и видях как слаб лунен лъч се отразяваше в големите черни очи на едно десетгодишно африканско момче. Скоро то седна до мен на камъка. Бързо се сприятелихме. Другите момчета чуха гласовете ни и дойдоха отнякъде, за да разберат за какво говорим. Силно впечатление ми направиха техните познания за Библията.

„Защо Бог не е разрешил на Мойсей да види лицето Му?“, запита ме моят млад приятел. Поразен от подобен въпрос, аз зададох на Джоел контравъпрос – дали може да си спомни молбата на Мойсей, преди Бог да му каже: „Ще Ме видиш изотзад, но лицето Ми няма да се види.“ (Изход 33:23) Той отговори отрицателно.

„Тогава ще ти припомня“, продължих аз. „Тогава *Мойсей* каза: Моля Те, покажи ми славата Си!“ (Изход 33:18) С други думи, Мойсей помолил Бога да му покаже какъв е в действителност. Бог обаче е знаел, че с тази молба Мойсей иска нещо невъзможно, понеже Неговото величие далеч надхвърля онова, което човек би могъл да обхване или да разбере. Неговото сияйно величие, святост и светлина са тъй унищожителни, че Бог предупреждава: „Не можеш да видиш лицето Ми; защото човек не може да Ме види и да остане жив.“ (Изход 33:20)

Мойсей не е знаел колко непосилно би било да види Божията слава. Но тъй като Бог се открива и иска да привлече хората при себе си, той показал на Мойсей само толкова от Себе Си, колкото пророкът е можел да издържи. Ако Бог не бе постъпил така, Мойсей щеше да бъде изпепелен от Неговото величие. И въпреки че Бог скрил от него пълнотата на славата Си, пак, като преминавал покрай него, му осигурил и допълнителна защита в процеп на една скала. (Изход 33:22)

Момчетата, които живееха на екватора, знаеха много добре, че не бива да гледат срещу ярката светлина на обедното слънце, без да пазят очите си. Известно им беше също, че в тъмна нощ светлината привлича пеперудите. Когато ги запитах какво става, когато пеперудите твърде много се приближат до източника на светлината, те в хор ми отговориха: „Загиват.“ Те съзнаваха опасността от излагането на прекалено силна светлина.

Опитах се да намеря още един пример, който би могъл да онагледя отговора на техния въпрос. Моите малки приятели бяха виждали пелените, с които любещата и грижлива майка повива бебето си. Тогава им разказах и за пелените, с които Бог е повил земята. (Йов 38:9) (Учените говорят за озонов слой. Тази чувствителна обвивка от алотропен кислород филтрира вредните ултравиолетови слънчеви лъчи. Естествено, без слънцето на плане-

тата Земя не би бил възможен никакъв живот. Божията грижа обаче ни пази от прекалената доза слънчева енергия и от нейните канцерогенни последици.)

Децата много се заинтересуваха от Божиите пелени, когато аз с прости думи се опитах да им обясня, че те ни защитават от опасни изгаряния. Не знам дали разбраха всичко, което им разправих, но малките им сърца реагираха с радост на Божията любов и величие и след това ние прекарахме прекрасно и ценно за всички нас време в обща молитва. Очевидно те от собствен опит познаваха грижата, която бе почувствал Мойсей, търсейки Бога.

За да разберем по-добре Неговата същност, Бог ни е казал Своите имена. В Библията имената винаги се смятат за нещо важно, тъй като изразяват характерни черти на тези, които ги носят. Всяко име, което се употребява, за да се назове Бог, има някакво специално значение и показва някаква неповторима страна на Божествената Му личност.

В Стария Завет Бог се нарича предимно с три имена: Яхве (Йехова), Елохим и Адонай. Всяко от тях има свой особен смисъл. Първото име, което се употребява, е Елохим. То се споменава повече от две хиляди пъти. Макар че името Яхве по значение стои над всички, очевидно Елохим има стойност, която Бог не иска да пропускате. Каква е тя?

В нашия език множественото число се употребява, когато говорим за повече от едно лице или предмет. Единствено число употребяваме, когато се отнася за един човек. Еврейският език в смислово отношение е по-прецизен, понеже в него може да се използва двойствено число – когато става дума за двама – и множествено число, когато говорим за повече от двама. Разликата между двойствено и множествено число (между „две“ и „три“ или повече) е от голямо значение за това първо име Елохим, употребено в Библията като име на Бога.

Елохим не е нито единствено, нито двойствено число. Познавачите на еврейския език ни казват, че то е множествено число – т.е. за повече от двама. Елохим обаче е сложна дума и се състои от други имена. Едната съставна част на Елохим е Ел, която има същия корен като арабската дума „аллах“. Ел безспорно е единствено число и с това се подчертава друго нещо, което Библията казва за Бога: „Слушай, Израилю! ГОСПОД е нашият Бог; ГОСПОД е един.“ (Второзак. 6:4)

Така в първия стих на Библията, в който Бог се открива на човека, ние се запознаваме с Божията концепция за трима в един и един в трима. „В начало Бог (Елохим) създаде небесата и земята.“ (Битие 1:1) Това единство на трима понякога се нарича и Троица или Триединство.

След това първо загатване за Триединството на Бога малко по-надолу стигаме до разказа за сътворението на човека. Тук концепцията за Триединството на Бога е съвсем ясно изразена и подсилена. И Бог каза: „Да създадем човека по Нашия образ, по Наше подобие.“ (Битие 1:26) „Ние“ безусловно означава множествено число. Но още в следващото изречение се казва: „...мъж и жена ги създаде“. (Битие 1:27) „Създаде“ ясно се отнася за едно лице. Четем за „един“ и „повече от един“, като и двата израза се отнасят до Бога, който вече е назован Елохим.

Земната мъдрост е безсилна да разбере такъв Бог. Затова „ние получихме... Духа, който е от Бога, за да познаем това, което Бог ни е подарил.“ (1. Кор. 2:12) След това първо указание какъв е Бог в действителност, Той постепенно ни разкрива все повече и повече от Своето тайнствено Триединство и вечното Си величие.

Цялостното разбиране на този аспект на Бога – „трима в един“ и „един в трима“, по-късно ще ви помогне повече да цените измерението на Божията любов.

За да ви улесни по-добре да схванете величието на Неговата любов, в Библията Бог се разкрива постепенно.

Там Той ни се представя като Бог Отец, който същевременно е Бог Син и Свети Дух. И въпреки това Той ни се явява като един Бог, който е вечен.

Нашият човешки разум може да прави само повърхностни догадки за такава концепция. И тъй като за човека е невъзможно да се извиси и да намери живия Бог, Сам Той е направил първата стъпка и е позволил на човека да Го познае.

Пълното откровение на Божественото величие, светлина и святост е трябвало да остане скрито от очите на Мойсей. Но в личността на Бога Син Елохим е позволил на човека да види Неговата същност толкова, колкото може да разбере и понесе „Бог, който е казал на светлината да изгрее от тъмнината, *е Този*, който е огрял в сърцата ни, за да даде светлината на познанието на Божията слава в лицето на Исус Христос.“ (2. Кор. 4:6) Забележете, че това е имал предвид Йоан като апостол и свидетел на Умрелия и Възкръсналия, когато е писал: „...и видяхме славата Му, слава като на Единородния от Отца“. (Йоан 1:14)

По-късно Йоан пише за своята съвсем лична среща с Бога, която е издържал, и могъл да ни разкаже само защото Бог му се е явил не пряко, а в човешки образ в лицето на Исус! Той обаче не оставя никакво съмнение, че това е била среща с Бога на вечността. Тази изключителна среща е можела да бъде чута, видяна и усетена. „*Пиша ви за това*, което беше отначало, което чухме, което видяхме с очите си, което гледахме и ръцете ни попипаха.“ (1. Йоаново 1:1) Този разказ на Йоан не е безлично богословие, а лично свидетелство за неговата среща с живия Бог.

Може би ще запитате: „А какво общо има всичко това с мен?“ Йоан не се бави с отговора. „И това *ви* пишем, за да бъде пълна вашата радост.“ (1. Йоаново 1:4) И сега

вие държите в ръцете си тази книга, защото някой е поискал и вашата радост да бъде пълна.

Подобна радост може да настъпи в живота ви само като последица от лично и истинско общуване с Бога. Както съобщава Йоан: „Това, което сме видели и чули, него възвестяваме и на вас, за да имате и вие общение с нас, а пък нашето общение е с Отца и неговия Син Иисус Христос. И това *ви* пишем, за да бъде пълна вашата радост.“ (1. Йоан 1:3,4)

Както светлината ни привлича в тъмна нощ, така и сиянието на Божието величие пригегля хората. Ако искате да узнаете какъв е Бог всъщност, помолете го като Мойсей: „Покажи ми Славата Си!“ Няма да останете без отговор!

Какво разделя хората

Нарекоха съвременния свят „глобално село“. Но тъй като то се обитава от враждуващи съседи, в него става все по-опасно да се живее. Даже нашите деца в училищна възраст съзнават новите опасности, които застрашават тяхното поколение.

Повърхностният наблюдател остава с впечатление, че проблемите, които тласкат хората в различни лагери, са възникнали в резултат от действието на широк спектър противоречиви политически, икономически, социални и трудово-правни възгледи. Въпреки че тези различия наистина създават все по-дълбоки, потискащи и несъмнено ярки разделителни линии, съществува и едно много по-сериозно разцепление, на което се обръща малко внимание.

Нека разгледаме накратко очевидните причини за липсата на единство между хората, а след това и главната причина, която лежи много по-дълбоко в човешкото съществуване.

ВИДИМИ РАЗЦЕПЛЕНИЯ

В политиката: Политиците се срещат със страх и недоверие. Когато се изразяват несъвместими становища, те се надяват, че и в бъдеще военната сила ще гарантира сигурността на тяхната нация. Същевременно загрижени граждани надигат глас в полза на мира и атомното раз-

оръжаване. Има обаче някаква ирония в това, че онези, които са наблюдавали по телевизията някои от „демонстрациите за мир“, стават свидетели как у демонстрантите се развихрят тъкмо онези емоции, които предизвикват войните и разрушенията. Това ни напомня, че Бог ни е предупредил за такива времена: „Когато казват: Мир и безопасност; тогава ще дойде върху тях внезапна погибел като болките върху бременна жена; и няма да избегнат.“ (1. Сол. 5:3)

В икономическия живот природните бедствия като суша, земетресения и наводнения и следващите ги глад и мизерия представляват един постоянно разрастващ се проблем, особено в Третия свят. Тези бедствия още повече увеличават големите икономически различия между богатите и бедните народи. Въпреки готовността и жертвите на много хора, които се опитват да помогнат, може да се направи печалната констатация, че твърде често богатите стават все по-богати, а бедните – все по-бедни.

В сферата на социалните връзки не е тайна, че днес разрушаването на брака и семейния живот придобива епидемични размери. Летсоал ми каза със сълзи на очи: „Моят дом бе разрушен.“ Аз помислих, че е се е съборила неговата малка африканска хижа, но скоро ми стана ясно, че с този израз той тактично ми съобщаваше, че жена му го е напуснала. Днес се „разрушават“ твърде много домове. Егоистичният начин на живот е противоположност на истинската любов. И въпреки това, както ще видим в една от следващите глави, Божията любов със своята изцеляваща и градивна сила докосва и брачната връзка, и семейството.

В трудово-правните отношения вече свикнахме да слушаме за недоволство и напрежение на работното място. В началото на 1985 г. в Англия приключи най-ожесточеното стълкновение в индустрията през ХХ век. И въпреки че стачката и сблъсъците по улиците бяха пре-

установени, огорчението и натрупаната омраза останаха като открита рана в отношенията между работниците и ръководството на предприятието и дори между самите миньори. Каква разлика в сравнение с премахването на напрежението между работниците и ръководителите по време на вълненията в каменовъглените мини в Уелс. Джон Пари е бил там и ми разказа. Когато се запознах с Джон, той беше пенсиониран миньор на 91 години, беше напълно ослепял и страдаше от силикоза – хронично белодробно заболяване. Аз и жена ми посещавахме този скромен миньор винаги, когато ни беше възможно, в къщурката му в Северен Уелс. Със сърдечен смях и голяма радост той разказваше какво е извършил Бог в Уелс по време на съживлението през 1904 и 1905 г. Тогава миньорите, както и техните работодатели, познали живия Бог. Прекият резултат от това бил, че те започнали да се отнасят с доверие и уважение един към друг. Каква съществена разлика между 1905 г. и 1985 г.!

Джон говореше с голяма радост за онези дни. Той си спомняше, че десетки предприятия банкрутирали, понеже внезапно изчезнала потребността от алкохол. Спомняме си също, че когато слизал с миньорите в галерията, всички заедно пеели хвалебни песни на Бога. Той се засмиваше тихо, когато казваше: „Хората все още идват при мен и питат къде е било съживлението.“ После казваше, сочейки с пръст гърдите си: „То е тук вътре, и то в този момент.“

Освен политическото, социалното, трудово-правното и икономическото поляризиране между хората и всеобхватната мрежа на терора заплашва да разруши вътрешнополитическия мир в много страни. Библията съвсем точно описва ситуацията, в която се намираме днес. „Надявахме се на мир, но нищо добро *не* дойде, и на време на изцеление, но, ето, ужас!“ (Еремия 14:19) Колкото и дълбоки да са тези разцепления, има нещо, ко-

ето разделя хората много по-страшно и по-трайно. Причината за това се крие в обърканите представи за Бога.

ИСТИНСКАТА ПРОПАСТ

В разкриването на личността Си пред хората Бог нищо не е преправил и нищо не е скрил. Преди Божия Син Иисус Христос да стане човек и да се яви на света като безпомощно бебе, Бог е обещал да изпрати голяма светлина, за да помогне на хората, които твърде малко са Го познавали. Той е казал: „Народът, който ходи в тъмнина, видя голяма светлина.“ (Исая 9:2) След това Бог посочва подробности, по които може да се разпознае тази светлина: „Защото ни се роди Дете, Син ни се даде.“ (Исая 9:6) Не би имало нищо особено в тези думи, ако Бог беше казал само, че ще се роди дете. Деца се раждат непрекъснато! Известието, че ще се роди дете, нямаше да е нещо важно, ако не беше свързано с обещанието, че Този Син ще бъде даден от Небето. Това, което някога е било пророчество, сега е исторически факт. Съобщеното от Бога се е сбъднало. На земята се роди Дете, от Небето бе даден Син. Чрез раждането на едно Дете и даряването на Син Бог изпрати светлина на хората, които се лутаха в мрака. И до ден-днешен тази светлина прогонва мрака и съмнението, които ни пречат да видим Бога. За да изтъкне раждането на неповторимото Божие Дете и да го отличи от всички други, Бог е обещал появата на Неговия Син да бъде потвърдена от едно свръхестествено знамение: „Ето, девицата ще зачене и ще роди син, и ще го нарече Емануил.“ (Исая 7:14) Името Емануил означава „Бог с нас“. Това известие ни дава възможност да се видим колко се различава „благата вест“ съгласно библейското предание от ученията на другите религии.

Другите религии свидетелстват, че човек прави опит

да достигне Бога, а Библията показва как Бог слиза при хората. Когато Бог решава да построи на изгубените хора на земята мост към Вечността, Той извършва чудото девица да забременее. Денят, в който Творецът на Вселената се въплъщава във времето и пространството, вече е исторически факт. Божият ангел се явява на Йосиф на сън и му казва: „Йосифе, сине Давидов, не се бой да вземеш жена си Мария, защото заченатото в нея е от Светия Дух.“ (Матей 1:20) По-късно, когато Иисус възмъжава, Той потвърждава Своята Божественост, като казва в присъствието на враждебно настроени скептици: „Аз и Отец сме едно.“ (Йоан 10:30)

Астронавтът Джим Ъруин (Аполо XV) пише: „Божито идване на Земята е от по-голямо значение, отколкото отиването на човека на Луната.“ Никое постижение на човека в космическото пространство не може да се сравни с чудото на мига, когато Бог от вечността идва в ограничението на времето.

В допълнение на старозаветното пророчество, че ще се роди Дете и ще бъде даден Син, се дава и по-подробна информация за тази неповторима личност. „...И Името Му ще се нарече: Чудесен, Съветник, Бог Могъщ, Отец на вечността, Княз на Мира. Разширяващата се власт и мирът няма да имат край...“ (Исаия 9:6,7) Такава внушаваща страхопочитание комбинация между власт и мъдрост е необходима предпоставка за дейността на един истински властелин на света. Ние и сега търсим авторитети, които не само знаят какво е правилно, но и могат да го осъществят. Възможно е някои наистина да знаят какво трябва да се направи, но в историята никой не е притежавал властта и мъдростта да доведе света в състояние на вечен мир.

Князът на мира притежава и двете – и знанието, и силата да донесе на света постоянен мир. Един ден Иисус Христос ще се завърне с цялото си величие и сила, за да

управлява тази планета. Когато този ден настъпи, всички фабрики за оръжие ще бъдат затворени, всички атомни бомби ще бъдат унищожени, а граниçarите и войниците ще бъдат изпратени завинаги у дома си!

В своята история човекът е доказал колко безнадеждно неспособен е да управлява себе си и себеподобните си. Мирът и справедливостта за всички трябва да почакат до настъпването на момента, когато Князът на мира сам ще поеме царската власт! Тогава хората ще „изковат мечовете си на плугове и копията си – на сърпове; народ против народ няма да вдигне меч и няма вече да се учат на война“. (Исаия 2:4) И в онова мирно време „земята ще бъде пълна с познаването на славата на ГОСПОДА, както водите покриват морето“. (Авакум 2:14) Друг завършек на историята, който да задоволи Бога на вечността, не може да има.

Но още преди настъпването на този ден ясно ще се види дълбоката и конкретна пропаст между хората. При бъдещия голям разрыв ще става дума за личността на Иисус Христос. Затова е много важно точно да знаете кой е Той, защо е дошъл и какво е направил за вас, когато е бил на земята.

Книгата Битие и Евангелието от Йоан започват по подобен начин. В Битие четем: „В начало Бог създаде небесата и земята.“ (Битие 1:1) В Евангелието от Йоан четем: „В начало бе Словото... и Словото бе Бог ... Всичко чрез Него стана.“ (Йоан 1:1,3) Бог, който в Битие се нарича Елохим, в Евангелието от Йоан се обозначава като „Словото“. Елохим е Словото и Той е приел човешко тяло, за да живее сред творението Си.

„И Словото стана плът и пребиваваше между нас.“ (Йоан 1:14) Нека прочетем това невероятно твърдение в цялостната му връзка: „В начало бе Словото; и Словото беше у Бога; и Словото бе Бог. То в начало беше у Бога. Всичко чрез Него стана; и без Него не е станало нищо от

това, което е станало... Той беше в света; и светът чрез Него стана; но светът Го не позна. При Своите Си дойде, но Своите Му Го не приеха. А на онези, които Го приеха, даде право да станат Божии деца – на тези, които вярват в Неговото име ... И Словото стана плът и пребиваваше между нас; и видяхме славата Му, слава като на Единородния от Отца, пълно с благодат и истина.“ (Йоан 1:1,-3,10–12,14) „Никой никога не е видял Бога; Единородният Син, който е в лоното на Отца, Той Го изяви.“ (Йоан 1:18)

По въпроса дали Иисус е самият Бог, духовете се разделят. В известен смисъл това не е изненадващо. Когато Иисус казва: „Аз и Отец сме едно“ (Йоан 10:30), някои хора намират в Него отговора на своето търсене на Бога. Други Го отхвърлят, понеже не могат да си представят, че Бог се е принизил до такава степен, да се въплъти в Христос и да стане човек. Някои са привлечени от Иисус, други Го отхвърлят. Едни Го последват, други се опитват да Го убият.

Още по времето, когато е живял на земята, Иисус е бил причина за раздяла на хората и това е така и до днес. Той Го е казал съвсем ясно: „Който не е с Мен, той е против Мене.“ (Матей 12:30)

Естествено, първоначалната отрицателна реакция не задължително трябва да бъде последната дума.

Нека се запознаем с един човек, който от противник на Иисус е станал негов последовател. Савел е бил еврейски равин с многообещаваща кариера. На младини той толкова много е мразел последователите на Иисус, че ги е преследвал и даже е одобрявал избиването им. Но след като станал християнин, през целия си живот славел Иисус като свой Господ и Учител. Той с радост понесъл много страдания за верността си към Христос. Каква е била причината за тази промяна?

Савел е бил запознат с гръцкия превод на Стария За-

вет. Той е бил преведен от 70 учени и затова се е наричал „Септуагинта“. И понеже е бил учен, е знаел, че еврейската дума Яхве (Йехова) е преведена с гръцката дума Кириос, което значи Господ.

Веднъж, на път за Дамаск, където смятал да преследва християните, Савел видял една „голяма светлина“. Тази светлина била така ярка, че той временно ослепял. Интуитивно знаел, че се намира в Божието присъствие. Той попитал: „Кой си Ти, Господи?“ (Деяния 9:5) – като употребил гръцката дума за Яхве. Бог отговорил: „Аз съм Иисус, когото ти гониш.“ (Деяния 9:5) В този ден Савел разбрал, че Яхве и Иисус са едно.

Това откровение превърнало Савел от враг на Иисус в апостол Павел. От този ден нататък той посветил живота си напълно на Господ Иисус Христос. Затова, въпреки че е трябвало много да страда за вярата си, той прекарал остатъка от дните си, като разпространявал радостната вест, че Бог е посетил земята. Реалността на присъствието на Иисус в неговия живот го превърнала в най-големия мисионер на всички времена. По отношение на Господ Иисус Христос писмата му са изпълнени с увереността: „...чрез Него бе създадено всичко...“ (Колосяни 1:16)

Както виждаме, Иисус Назарянинът не е бил само Божи пророк, както учи ислямът, нито някакъв син на Бога в смисъла, който влагат мормоните, Свидетелите на Йехова и други. Има хора, които в стремежа си да се подсигурят от всички страни и да угодят на всички предпочитат да игнорират това, което Бог е разкрил за Себе Си. Това се нарича „синкретизъм“ и може да се дефинира като опит да се съчетаят различни и отличаващи се една от друга насоки на вярата.

Например хиндуистите признават Иисус, като просто го нареждат сред многобройните си други богове. Добре е да припомним как Богът на Илия, живият и истинен Бог, е излязъл срещу езическите идоли на Ваал. Той ги е

помел в праха пред Себе Си. Точно по същия начин всеки създаден или измислен от човека бог трябва да бъде унищожен пред Господ Иисус Христос, понеже Иисус е Бог Син, вечно единен с Отца и Светия Дух.

Щом разберем, че Иисус Христос е Бог, няма да ни е трудно да повярваме в Него като роден от девица, в Неговите многобройни чудеса, в Неговата смърт и Неговото Възкресение, в Неговото Възнесение и Неговото предстоящо връщане на земята с власт и величие. И понеже Иисус Христос е истинският Бог, Създател на Вселената с всички нейни закономерности, Той е по-велик от всички закони, които е сътворил.

По отношение на личността на Иисус Христос хората се разделят и образуват две семейства. Това разделение няма нищо общо с богатството или бедността, с разтрогнати бракове или с политически възгледи. То е възникнало тогава, когато Бог е посетил земята, и е много по-дълбоко от всяко друго, което дели хората един от друг.

Тази констатация не е преувеличена и не изопачава действителното положение, понеже Самият Господ Иисус казва: „Ако Бог беше вашият Отец, вие щяхте да Ме любите, защото Аз съм излязъл и дошъл от Бога; понеже Аз не съм дошъл от Себе Си, а Той Ме изпрати. Защо не разбирате Моето говорене? Защото не можете да слушате Моето слово. Вие сте от баща дявола и желаете да вършите похотите на баща си. Той беше от началото човекоубиец и не стоеше в истината, защото в него няма истина. Когато говори лъжа, от своето си говори, защото е лъжец и на *лъжата* баща.“ (Йоан 8:42–44)

Учудващо ли е да чуем, че има както братство на вярващи, така и братство от хора, чийто баща е дяволът? Не всеки е дете на Бога. Семейството на Бога или семейството на Сатана – това са двете вечни алтернативи за вас и за мен.

Колкото и реална да ви се струва вашата представа за

Бога, възможно е да грешите. Лъжа е да се твърди, че няма значение в какво вярва човек, стига той искрено и твърдо да вярва в него. Вие можете да вземете отрова и твърдо да вярвате, че това е лекарство, но въпреки това ще умрете!

Човечеството е разделено на две семейства. Всеки човек принадлежи към едното или към другото – към семейството на Бога или към семейството на дявола. От изключително значение е да знаете към кое семейство принадлежите вие. Първата стъпка да станете член на Божието семейство е да познаете Бога и какво Той е направил, като е дал Своя Син Иисус за нас.

Името Иисус означава „Яхве е спасение“. Затова ангелът каза на Йосиф, мъжа на Мария, да му даде името Иисус, „...защото Той е, който ще спаси народа Си от греховете му.“ (Матей 1:21)

Къде се крие истинският проблем

В началото на това столетие много хора са гледали оптимистично на бъдещето на света. Те са мислели, че заедно с индустриализацията ще настъпи златен век на мира и благосъстоянието. Мнозина са смятали, че даровете на това ново столетие ще станат осезаеми във всяка страна, дори там, където безнадеждността, болестите и изключителната бедност причиняват неописуеми страдания, стига само да се осъществят социални реформи. Обаче през 1914 г. камбаните в цяла Европа оповестиха войната.

И днес въпреки невероятните успехи на науката, постигнати през това столетие, хората вече не говорят за светло бъдеще. Вместо това милиони хора са много загрижени от смъртоносния потенциал на атомните оръжия в световния арсенал. Комплексният характер на международните и националните проблеми дава основание на сериозните наблюдатели да стигнат до заключението, че ние живеем в най-критичните и най-опасните години в историята на човечеството. Вече говорихме за разцеплението между хората. Цялата структура на цивилизованото общество се разпада.

Видни световни ръководители се срещат, разговарят и се стремят да отговорят на тези въпроси. Докато те излагат спорните проблеми и изслушват теориите и предложенията на другата страна, светът върви от една криза към друга. Въпреки че се инвестират много енергия, пари и знания, изглежда, че никой не е в състояние да промени

насоката на развитие на събитията. Опитни държавници и политици, блестящи учени, умни търговци и световни банкери, уважавани лекари и социолози – всички те предоставят на разположение своите знания.

Обаче тези учени мъже почти не се докосват до това, което Бог нарича истински проблем на човечеството. Защото решението не е в знанията на експертите, а в Божието Слово. И понеже трябва да бъде известен основният проблем, за да може да се намери и някакво решение, Бог насочва вниманието ни към него. Тук ние често забелязваме разликата между тези, които наистина търсят Бога, и другите, които изпитват само религиозно любопитство. Правилната диагноза на истинското зло може да се окаже страшен шок за отделния човек.

След сътворяването на човека се случва една много голяма трагедия.

Бог е казал: „Да създадем човека по Нашия образ...“ (Бит. 1:26) Вие можете да запитате: „В какъв смисъл човекът е бил създаден по Божия образ?“ Разбира се, не става дума за физически образец, понеже Господ Иисус казва: „Бог е дух.“ (Йоан 4:24) Бог няма ръце, крака и очи като нас. Библията казва, че Бог „... обитава в непристъпна светлина; никой човек не Го е видял, нито може да Го види“. (1. Тим. 6:16) Невидим човек не е имало никога. Значи хората имат нещо по-ценно от тялото, в което живеем. Истинската личност продължава да живее и когато тялото загине. Това е тази „личност“, която е създадена по Божия образ.

От Библията става ясно, че Бог има разум, воля и чувства и че съобразно това човекът е бил създаден по Божия образ. Но понеже Бог е Бог, Неговите чувства, Неговият интелект и Неговата воля са безкрайни или, с други думи, за тях няма ограничение. Това е Неговата същност. Човекът е ограничен. Дори разумът на гений като Айнщайн е имал граници. Никой човек не може да знае всичко, никой

човек не може безгранично да обича и волята на човека не е суверенна във Вселената. Той не е нито господар на своята съдба, нито ковач на щастието си.

Човешкият дух е създаден, за да търси Бога, да Го опознава и да общува с Него. Затова Библията ни казва също така, че човекът е дух, душа и тяло. (1. Сол. 5:23) Чрез духа си човекът има дадена от Бога възможност да поддържа съвсем лична връзка със своя Създател. Чрез тялото и личността, или душата си, той е свързан с видимия свят.

И духът, и душата, и тялото в свършено единство трябва да бъдат насочени към Бога. Такъв е бил творческият план на Бога. Но поради греха равновесието е нарушено и често потребностите на тялото се радват на предимство пред тези на духа и душата.

У много хора физическите, материалните и чувствените интереси определят мисленето, решенията и емоциите. Вместо да изпълва и води личността, която е създал, Бог бива така игнориран и отхвърлян, че между заблудения човек и неговия Създател вече не се стига до никаква връзка.

Човек, за когото Бог е далечен и нереален, е духовно мъртъв. А личност, която истински общува с Бога, е действително жива.

Всички проблеми на този свят започват с човешко решение. Бог не е създал хората, за да приличат на марионетки, които не могат да се движат без волята на някой друг. Като дърпа конците, кукловодът контролира всяко движение на куклите. Бог обаче ни е дал свобода на волята да живеем така, както искаме. Но, получили тази воля, ние вече носим лична отговорност за решенията, които взимаме. (Макар че мнозина психиатри, които игнорират библейската истина, биха оспорили това.)

В Рая между многото плодни дървета специално се назовават две: едното е дървото на живота, а другото –

дървото за познаване на доброто и злото. (Бит. 2:9) Имало е само едно дърво, чиито плодове съгласно Божията заповед не е било разрешено да се ядат. Това е било забраненото дърво – дървото на познаването на доброто и злото, от което Адам и Ева решили да ядат. Решението е било тяхно собствено, понеже те са били напълно свободни да послушат Бога или не. И те избрали не плодовете на дървото на живота, а тези на дървото на познаването на доброто и злото.

Адам и Ева се разбунтували срещу най-доброто, което Бог е дал на човека. Бог е знаел, че това решение ще донесе неописуеми страдания на Него и на цялото бъдещо човечество. Но благодарение на любовта Си и като е знаел каква е славата, която по-късно ще се открие за онези, които ще направят правилния избор, Той е дал възможност на двамата да избират свободно.

Със своята способност да убеждава Сатаната-лъжец подмамил Адам и Ева да направят неправилен избор. Той придал на забранения плод особена привлекателност, като ги заблудил, че ако ядат от него, ще станат като Бога. (И днес дяволът внушава на човека, че може да бъде свой собствен бог. Но точно така, както Бог е Бог и никога не може да стане нещо по-малко от Бог, човекът е човек и никога не може да стане нещо повече от човек.) Дяволът е подвел Адам и Ева да се противопоставят на Божията воля. Последницата е, че всички следващи поколения са изключени от живота, лично и тясно общуване с Бога, със Създателя, понеже всички са потомци на Адам. „Чрез един човек грехът влезе в света и чрез греха – смъртта, и така смъртта премина във всичките хора, понеже всички съгрешиха.“ (Римл. 5:12)

Всяко гробище, всяка болница, всяка армия и всеки затвор, които някога са съществували, свидетелстват за погрешния избор, направен от човека в началото на света. Това смъртоносно зло сред хората е като вроде-

на наследствена болест, която засяга цялото човечество. Грехът не само е разрушил истинското общуване с Бога, но е отчуждил и хората помежду им.

Вие и аз сме грешници по рождение, които неизбежно грешат със своите действия. Псалмопевецът говори за всички нас, като казва: „Ето, родих се в нечестие, и в грях ме зачена майка ми.“ (Пс. 51:5)

Това обаче не е извинение за греховете, които сме извършили. Библията ни нарича „синове на непокорството ... които сме изпълнявали волята на плътта и на помислите и по естество сме били деца на гнева, както и другите“. (Ефес. 2:2,3) Ние сме виновни пред Бога за личните си грехове. Вината не може да се прехвърли на никой друг, нито на съпруга, нито на приятел, нито на родители. Не можем да обвиняваме и обстоятелствата или условията, при които живеем. Вие сте отговорни за собствените си грехове, както и аз – за моите. Истинската причина за толкова много вражди и такова разцепление между хората е тази, че нашият общ знаменател е грехът. Той е това, което ни свързва и разделя.

Грехът свързва атеист с вярващ, арабин с евреин. Грехът свързва народите от Третия свят с тези от индустриалните страни, комуниста – с капиталиста, полицаия – с престъпника. Независимо дали хората са проститутки или проповедници, дали живеят в най-голям разкош или в най-дълбока мизерия, дали са образовани или неуки – „...всички съгрешиха и са лишени от Божията слава“. (Римл. 3:23) И въпреки това пак грехът е основната причина за всички напрежения, които съществуват сред хората.

Но Исус е надеждата за грешника!

Той казва: „... не съм дошъл да призова праведните, а грешните“. (Мат. 9:13) Думата „грях“ означава просто да не улучиш целта. Вие и аз с малко или с много сме пропуснали целта на Божията слава. Самите ние не сме в

състояние да направим нищо, за да поправим това. Да се приеме, че можете да се помирите с Бога, като се опитвате да бъдете добри или да правите добро, е измамна надежда. Това става „не чрез дела, за да не се похвали никой“. (Ефес. 2:9) Затова Иисус казва: „Милост искам, а не жертва.“ (Мат. 9:13)

Правилното разбиране на Божията милост дава невероятно облекчение на затъналия в своя грях човек. И понеже Бог „е богат на милост“ (Ефес. 2:4), Той иска само да приемете спасението като Негов дар. „Защото по благодат сте спасени чрез вяра, и то не от сами вас – това е дар от Бога.“ (Ефес. 2:8) Самият Иисус е пожертвал живота Си, за да отвори за грешника вратите към Светото Божие присъствие.

Милостивият Бог отново дава достъп до плодовете на „дървото на живота“, така че всеки може да се възползва от тях. Но тъй като ви е дал свободна воля, Той няма да ви принуди да ядете. Много важно е как ще реагирате на предложения от Бога дар. Бог казва: „Ето, сега е благоприятно време, ето, сега е спасителен ден.“ (2. Кор. 6:2) Сега, а не някога в бъдещето, след като сте се опитали сами да сложите в ред живота си. Спомнете си какво казва Иисус: „Не съм дошъл да призова праведните, а грешните на покаяние.“ (Мат. 9:13)

Едно честно признание кой е действителният ви проблем – а именно грехът – е първата стъпка по пътя към неговото преодоляване. Обятията на Иисус са отворени, за да ви приеме днес, където и да сте или в каквото и състояние да се намирате. Всичко, което той очаква да чуе от вас, е: „...Боже, бъди милостив към мен, грешника.“ (Лука 18:13)

Защо хората се заблуждават?

Като момче живеех в една част на Британските острови, над която постоянно прелитаха вражески бомбардировачи. Тогава се водеше война и тези самолети летяха към своите цели в индустриалните области на Централна и Северна Англия. Аз и моите приятели се научихме да различаваме грохота на противниковите бомбардировачи от виенето на нашите изстребители. Много се вълнувахме, когато виждахме, че прожекторите осветяват вражески самолет на небето. Знаехме, че стрелбата на противовъздушната артилерия или въздушните битки понякога приключваха със свалянето на някой бомбардировач. В такъв случай винаги беше възможно част от екипажа да се спаси с парашути. За да затруднят тези хора, властите бяха махнали всички пътепоказателни знаци по пресечките. По този начин те искаха да им отнемат възможността да избягат и да се завърнат с нови бомби. Поради това по улиците вече нямаше табелки с имената им.

Ние, момчетата, обаче знаехме, че извън града, в Уотън Удс, на една съвсем незначителна пресечка все още имаше малък пътепоказател. Отидохме и го извъртяхме така, че да показва в погрешна посока. Бяхме убедени, че сме изпълнили дълга си в тази война. Ние, както и местните власти, искахме да заблудим всички нежелани гости в нашата крайбрежна област.

Естествено, ако такъв човек притежава надеждна карта, липсата на табелки не би го затруднила. Детската ни идея да обърнем табелката също не би объркала никой

враг, освен ако той не решише да не обръща внимание на данните в своята карта.

Бог ни казва какви хора се оставят да бъдат ръководени от фалшиви пътеводители, докато Го търсят.

Всеки, който предпочита да игнорира факта, че съществуването на този чудесен свят говори за Бога-Творец, наистина ще се заблуди катастрофално! „Като се представяха за мъдри, те глупееха... И понеже отказаха да познаят Бога, Бог ги предаде на развратен ум – да вършат това, което не е прилично.“ (Римл. 1:22,28)

Човек без вяра боготвори творението заради самото него, докато един човек с ясна мисъл почита Създателя на творението. Ако някой отказва да вярва, че Бог е сътворил света, Бог ще позволи неговият разсъдък да бъде заблуден от най-невероятни теории и хипотези за възникването на Вселената, например, че всичко е станало от само себе си.

Бог предупреждава също така, че тези, които отказват да приемат Божието слово, лесно тръгват по измамен път, който води към гибел. И наистина, всеки, който не обича истински и активно истината на Божието слово, се излага на голяма опасност: „...защото не приеха любовта на истината, за да се спасят ... затова Бог праща заблуда да действа между тях, за да повярват на лъжата“. (2. Сол. 2:10,11)

Когато един човек не е зачел или е отхвърлил истината, той е готов да приеме това, което не е истина.

Още си спомням как се опитвах да налучкам пътя за дома си в гъстата лондонска мъгла. За да стигна само до края на улицата, вече се нуждаех от помощ. Светлината на джобното ми фенерче не се виждаше дори и на една ръка разстояние. Бог ни казва, че едно силно заслепение или нещо като духовна мъгла ще съпътства края на нашия сегашен световен ред на земята. Учениците на Иисус го запитали: „...какъв ще бъде белегът на Твоето

пришествие и за свършека на света?“ (Мат. 24:3) Освен другите неща Той отговорил: „...ще се появят лъжехристи и лъжепророци, които ще покажат големи знамения и чудеса, така че да заблудят, ако е възможно, и избраните“. (Мат. 24:24)

Може би ще кажете: „Но аз не съм от заблудените.“ Може би се гордеете с това, че сте в състояние да разпознаете някой самозван спасител или някой лъжепророк. Замислете се за миг обаче върху собствената си логика. Ако Бог е допуснал дяволът да заблуди вашия разум, понеже сте отхвърлили истината, то вие със сигурност няма да знаете това. Ако знаете, че един лъжепророк ви заблуждава, то вие изобщо не бихте се поддали на заблудата. Всяко заслепение в края на краищата става в сферата на разума – нещо, което трудно се приема от всеки, който се гордее със своя разум.

Има впрочем две групи хора, които при четене на Библията се противопоставят на истината и по този начин се излагат на заблуждение. Към едната група спадат личности, които се гордеят със своята интелигентност и привидно са независими. Към другата група се причисляват онези, които отхвърлят Божиите изисквания. Но за всеки, който наистина иска да изпълни Божията воля, Господ Иисус обещава съвсем ясно: „Ако иска някой да върши Неговата воля, ще познае дали учението е от Бога...“ (Йоан 7:17) Ако наистина искате да изпълните Божията воля, можете да разчитате, че Бог ще ви научи чрез Библията в какво трябва и в какво не трябва да вярвате, а също и как човек трябва и как не трябва да се държи. За разлика от това самозваните религиозни учители, които не проповядват Божието слово, ще се опитат да направят всичко, за да повярвате и извършите това, което не трябва.

Някои от пратениците на Сатана са псевдохристиянски култови общности, които насочват съвременния чо-

век в погрешно направление. Всеки, който е решил да отхвърли истината за Бог Отец, Бог Син и Бог Свети Дух, Трима в Един и Един в три Лица, е лъжепророк. Въпреки че такива хора биха могли да цитират няколко стиха от Библията, те ги откъсват от контекста и така създават една небиблейска религия. Винаги можете да разпознаете един лъжеучител по неговия отговор на въпроса: „Кой е Исус Христос?“ Това е една от причините, поради които е много важно да знаете кой е Той.

Ако наистина знаете, че Исус е Божият Син, то ще разберете, че тайните общества, които са толкова отзивчиви и готови да оказват помощ, всъщност разпространяват духовна измама. Макар че в такива общности може би се споменава Бог, те не спазват учението на Исус Христос, който казва: „...никой не идва при Отца, освен чрез Мен“. (Йоан 14:6)

В Библията се казват остри думи към онези, които изповядват фалшива вяра в Бога: „Ти вярваш, че Бог е един. Добре правиш – и демоните вярват и треперят.“ (Яков 2:19)

В наше време се забелязва все по-голямо и обезпокояващо оживление в световните религии, които отричат Бога на Библията. Различни секти на хиндуистката религия привличат вниманието на мнозина и ги правят свои последователи. В страни, които някога са били известни с библейската си традиция, сега се предлагат основни аспекти на хиндуистката философия, напр. трансцендентална медитация и други форми на източна мистика, като йога и аскетизъм. Различните култови общности, произлизащи от хиндуизма, почитат множество богове вътре в творението вместо самия Бог на творението.

Ислямският свят също така проявява огромно усърдие при разпространяването на своята вяра. Неговите придобити от продажба на петрол долари и неговото растящо политическо влияние дават възможност този процес да

се развива в такива размери, каквито допреди няколко години се смятаха за невъзможни. От една от най-големите си „светини“ – храмът, който се намира на върха на Ерусалимския хълм, ислямът дръзко отхвърля същността на благата Божия вест. Арабският надпис на храма гласи: „Бог не е заченат, нито може да създаде живот.“ Библията обаче казва: „Защото Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син, за да не погине нито един, който вярва в Него, а да има вечен живот.“ (Йоан 3:16)

Заслепението съществува не само в религиозния свят. Обществото е възприело философията на хуманизма, която поставя човека в центъра на Вселената и смята неговото по-нататъшно развитие за върховна цел на човешкото общество. Хуманизмът се прокламира в университети, всекидневници, илюстрирани списания, както и по радиото и телевизията. „Търси удоволствия“ – това е лайтмотивът в света на рекламата.

В действителност хуманизмът не е така нова философия, както мислят някои хора. Още по времето на апостол Павел Бог е казал: „Те... замениха Божията истина с лъжата и се поклониха и служиха на творението вместо на Твореца.“ (Римл. 1:25) Бог задава на човека един въпрос, който поставя границите на привържениците на хуманизма: „Къде беше ти, когато полагах основите на земята? Изяви, ако имаш разум!“ (Йов 38:4) Това е познатата стара история: когато дяволът отишъл при Ева, той представил невъзможното като възможно, като казал: „...ще бъдете като Бога...“ (Бит. 3:5) Днес дяволът продължава своето нечисто дело с измамните учения на светския хуманизъм.

Може би вие сте модерен млад човек, за когото нямат значение нито политическите, нито религиозните събития. За вас политическите дейци са съмнителни хора, а религията не ви засяга. Предпочитате да се събирате с познатите си и да търсите своята реализация

другаде. Може би мислите, че стилът на живот, описан в текстовете на пънк-рок, в музиката на „новата вълна“ или някъде другаде, ще ви позволи да избягате от света на самотата, в който се намирате. Естествено, вие разбирате думите, които чувате, когато танцувате. И макар че вероятно сами не бихте ги описали така, все пак ще се съгласите, че те в по-голямата си част са комбинация от сатанизъм, садизъм и сексуалност. Не рядко ужасите на ада се представят като привлекателна алтернатива на едно безсмислено съществуване. Атмосферата, която понякога се нажежава до брутално насилие – флагът, под който се събират младите хора – ги поощрява да се самоунищожават и да се изстребват един друг.

Позволете ми да ви опиша едно място, което видях в Лос Анжелис. Това е една морга, наречена „Хладилника“. В продължение на три месеца там се съхраняват около 600 трупа, много от тях на младежи, с надеждата, че някой ще може да ги идентифицира. На пръстите на краката им са завързани етикетчета без име. Повечето от тях в края на краищата биват погребани като безименни в гробищата за бедни. Мнозинството от тези хора идват от света на наркотиците. Те са ориентирали живота си според посланието, което излиза от дискотеките и се слуша в милиони домове. Те са следвали фалшив пътеводител и сега, в края на пътя, вече е много късно да се върнат обратно. Ако само бяха чули думите на Господ Иисус и ги бяха последвали! Той казва: „Аз дойдох, за да имат живот, и да го имат изобилно.“ (Йоан 10:10)

Към това обръкване се прибавя и изключително нарастващото увлечение по „черната“ и „бялата“ магия. От сигурни източници научаваме, че днес активният интерес към окултизма е такъв, какъвто е бил през Средновековието. И всичко това въпреки днешното, така наречено „научно просвещение“.

Поклонниците на Сатана се увеличават на места, където най-малко би могло да се очаква. Образовани хора от Лондон се събират в Кенсингтън, за да отслужват „черна литургия“. Броят на магьосническите ордени нараства както в Европа, така и на прекрасния остров Ванкувър в Канада. Мрачните обичаи на африканския култ към предците се практикуват в цял свят. Масово се разпространяват игри, които създават все по-нарастващо обаяние на злото и свръхестественото, и то в един свят, който още се нарича цивилизован. Такива явления, които стават все по-многобройни, се коренят в едно повърхностно духовно любопитство. Търсейки в погрешна посока, много хора се отклоняват от Божията светлина и се насочват към мрака на окултизма, където тяхното любопитство се задоволява по някакъв начин, но това задоволяване от самото начало е насочено против Бога и един ден се обръща против самите тях.

Добре би било да си спомним какво казва Бог за тези последни дни. Той ни предупреждава за лъжливите процеси и фалшивите знамения и чудеса, които придружават голямото заслепение. И наистина, Бог ни казва, че ще се появи един велик майстор на измамата, „...чието идване е според действието на Сатана, *съпроводено* с всякаква сила, знамения, лъжливи чудеса и с цялата измама на неправдата за онези, които погиват...“ (2. Сол. 2:9,10)

Тъй като интересът към лъжеученията и порочните обичаи расте, не е трудно да се разбере защо все по-голям брой народи и държави попадат под властта на скептицизма, резигнацията и безнадеждността. Пътеводителите на Сатана са твърде много, за да бъдат изброени, но можете да бъдете сигурни, че никой от тях не сочи към Господ Иисус Христос като единствен Спасител на човечеството.

Божиято послание обаче в никакъв случай не е послание на песимизма, объркването и смъртта. То е послание на надеждата, упованието и пълнотата на живота, които намираме в Христос. Когато четете Библията, за да търсите Бога, Светият Дух винаги ще ви насочва към Господ Исус Христос, който е казал: „Аз съм пътят и истината, и животът“, и друг не може да има, понеже Исус продължава: „...никой не идва при Отца освен чрез Мен“. (Йоан 14:6)

Бог ви е предупредил за измамните пътеводители, за да не изпадате в заблуда. Той ви е информирал и за нарастващото заслепение, което би могло да ви попречи да мислите ясно и разумно. Сега Той ви дава следното обещание: „Аз зная мислите, които мисля за вас, ... мисли за мир, а не за зло, за да ви дам бъдеще и надежда. Тогава ще Ме призовете и ще отидете, и ще Ми се помолите и Аз ще ви послушам. И ще Ме потърсите и намерите, защото ще попитате за Мен с цялото си сърце. И ще бъде намерен от вас, заявява ГОСПОД.“ (Ерем. 29:11–14)

Приложение 1: Масонството е най-големият в света международен таен съюз, в който сега членуват повече от 6 млн. мъже. Въпреки че техните принципи на „братска любов, практическа готовност за помощ и истина“ вероятно ще се сторят привлекателни на мнозина, масонството не е тъй безобидно, както може да изглежда на непосветените. За да стане масон, всеки кандидат трябва да признае, че се намира в мрак и че се стреми към светлината. Последователят на Исус обаче вярва, че вече е намерил светлината. Исус казва: „Аз съм светлината на света; който Ме следва, няма да ходи в тъмнината, а ще има светлината на живота.“ (Йоан 8:12)

Церемонията на посвещаване при приемане в тайния съюз на свободните зидари е много драматична и е изпълнена със символика. Кандидатът бива отклонен от библейското понятие за Бога, като бива запознат с името

Гауто. На него му се казва, че Гауто е изгубеното име на Бога и че той е Великият Архитект на Вселената. Теоретично всеки, който вярва в Бога, може да стане свободен зидар, независимо от това дали е будист, хиндуист, мохамеданин, евреин или християнин. Така Гауто (едно създадено от хората понятие за Бога) отклонява мислите на кандидата от Иисус, когото Библията определя като „истинската светлина“. (Йоан 1:9)

По-късно, когато свободният зидар стане брат в ложа със звание „калфа“, му съобщават друго име на Бога ШУН. Това е фалшифицирана форма на светлото име Йехова (Яхве), и то не само по начина на писане, но като значение. Когато по-късно стане „майстор“, на нищо неподозиращия член се казва, че мистичното име на Бога всъщност е комбинация от еврейски имена и имена, разпространени в Югозападна Азия. В случая става дума за класически пример на синкретизъм с неговите напразни опити да обедини различни изповедания. Самият Иисус казва: „И така, ако светлината в теб е тъмнина, то колко голяма ще е тъмнината!“ (Мат. 6:23)

Наистина ли Бог ме обича?

Съмнявали ли сте се някога в любовта на някой човек, на когото много държите? Опитвали ли сте се някога да докажете, че обичате някого, ако той не ви вярва? Както и да е, в определени ситуации истинската любов се изразява по-добре с дела, отколкото с думи.

Бог доказва любовта си към вас с това, което е **направил**, а именно със смъртта на Исус на кръста. Ако разберете дълбокия смисъл на това събитие, не са необходими други обяснения, че Бог ви обича.

На хълма Голгота са били издигнати три кръста. На два от тях са били разпънати крадци. Господ Исус е бил прикован между престъпниците и там е умрял.

Единият от умиращите крадци е разбирал живота и смъртта по-добре от доста наши грешни съвременници. Той казал: „Ние справедливо *сме осъдени*, защото получаваме заслуженото за това, което сме направили; а Този не е направил нищо лошо.“ (Лука 23:41) Този крадец се признал за виновен. Той разбирал, че заслужава смъртта си и също така знаел, че Исус е невинен.

И тъй като осъзнавал вината си, крадецът казал: „Ние си получаваме заслуженото.“ Той имал право, защото Бог казва, че „заплатата на греха е смърт“ (Римл. 6:23). Грехът обединява всички хора. По тази причина смъртта би била неизбежната последица за всички нас, ако любящият Бог не се беше намесил.

Действителната вина е била проблем не само на онзи умиращ крадец, тя е тежък проблем и на съвременния

човек. Който мисли, че „комплексът за вина“ е останка от лошите стари времена, не разбира истинския проблем, а оттам – и решението, дадено от Бога.

За разлика от всеки човек, който е живял някога, Исус е бил съвършен във всяко отношение. Това разбрал даже и умиращият крадец и затова казал: „...а Този не е направил нищо лошо“. (Лука 23:41)

Други, които добре са познавали Господ Исус, също са били единодушни относно Неговото абсолютно съвършенство. Всеки, който Го е познавал и по-късно е писал за Него, е формулирал това наблюдение, пречупено през собствената си личност. Петър е бил човек на делото и свидетелства, че Исус не е извършил никакъв грях. (1. Петр. 2:22) Йоан е познавал Господ Исус съвсем лично като Негов спътник и приятел и казва: „В Него няма грях.“ (1. Йоан. 3:5) Павел – начетен и образован човек – говори за Исус като за Този, „който не е знаел грях“. (2. Кор. 5:21)

Ако сметнем, че такива верни последователи на Исус са пристрастни в мненията си за Него, то нека чуем думите на Пилат Понтийски, римския управител на Юдея. Той положително не е бил приятел на Исус Христос, но въпреки това също свидетелства за съвършенството на Неговия характер. Когато е трябвало да каже какво мисли за Исус, Пилат е бил достатъчно честен, за да признае: „...аз Го разпитах пред вас и не намерих в този Човек никаква вина относно онова, за което Го обвинявате“. (Лука 23:14)

Но какво представлява такова свидетелство в сравнение с думите на Небесния Отец на Исус!? Когато някой трябва да говори пред публика, нормално е той да бъде правилно представен. Когато Господ Исус започва Своята обществена дейност, не някой друг, а Самият Бог Отец Го представя, като казва: „Този е възлюбеният Ми Син, в когото благоволих.“ (Мат. 3:17) Ако е имало няка-

къв недостатък в характера на Иисус или някаква грешка в Неговите действия, Бог не би могъл да Го представи така. Когато Господ Иисус Христос е посетил земята, в Него не е имало нищо, което да накърни абсолютната святост на Неговия Отец.

Тъй като Иисус е бил безгрешен и съвършен във всяко отношение, смъртта не е имала право да упражни властта си над Него. И въпреки това Той е умрял! Като краен израз на божествена любов Бог по Своя собствена воля е пожертвал Иисус за вас и за мен. Казва се, че Той „... за нас направи грешен Онзи, който не знаеше грях, за да станем ние в Него праведни през Бога“ (2. Кор. 5:21) Ние изобщо не можем да си представим отвращението, което е изпитал Иисус, когато нечистотията на греха е обляла неговата безупречно чиста душа. Съвършен във всяко отношение, Иисус е тръгнал към кръста като „агне без недостатък и петно“ (1. Петр. 1:19) Още се казва, че Той „Сам възнесе в тялото Си нашите грехове на дървото“ (1. Петр. 2: 24) – вашите и моите грехове.

Любовта на Бога към вас може да се измери само с неизразимата болка, която Той е чувствал, когато е трябвало да остави любимия Си Син да умре на кръста.

Макар че вие и аз никога няма да разберем колко невероятно дълбока е била тази болка, Бог все пак ни дава някаква приблизителна представа за това какво е понесъл за греховното човечество.

Не е възможно унищожаването на една картина от Рембрандт да се сравни със загубата на някое мръсно листче. Още по-малко смъртта на Иисус Христос може да се сравни със смъртта на който и да било друг човек. Старият Завет съдържа едно пророчество за физическото обезобразяване на Иисус. Там ни се казва: „... толкова беше обезобразен видът му, повече от *който и да било* човек.“ (Исаия 52:14) Този превод не притежава пълната изразителност на оригиналния еврейски текст,

според който Иисус е бил малтретиран така жестоко, че вече дори не е приличал на човек. Възможно е и други да са претърпели подобно обезобразяване, но те преди това не са били съвършени. Въпреки че Господ Иисус Христос, когато е отивал към кръста, е бил съвършен във всяко отношение, страданието, което е претърпял заради нас, буквално е отнело от физическия Му облик всичко човешко. Толкова голяма е била болката, изтърпяна от Него за вас и за мен.

Телесните мъки на Иисус са били неописуеми, но те са били само началото на смъртната Му агония. Душевните страдания, когато Той, Невинният, е страдал на кръста за нашата вина, и Неговата безгранична самота в това страдание са били връхната точка на Неговото мъчение. Иисус е бил отблъснат от същите хора, към които е проявявал само съвършена любов. Кулминацията на Неговите страдания намира израз във възклицанието: „Боже Мой, Боже Мой, защо си Ме оставил?“ (Марк 15:34) Той е бил изоставен от Бога, който не е можел повече да гледа на Своя Единороден Син, тъй като Той е бил направен грешен заради вас и мен, т.е. Бог е прехвърлил нашите грехове върху Него, единствения невинен.

По време на моите пътувания като мисионер имаше случаи, когато жена ми и аз трябваше да бъдем разделени за няколко месеца. Сбогуването е винаги болезнено. Тъй като аз по природа съм мек човек, не се срамувам да кажа, че съм проливал по някоя сълза след такова сбогуване. Дори и на човешко ниво раздялата с любими хора често е повод за голяма печал. Когато обаче Господ Иисус е трябвало да бъде наказан от Бога за вашите и моите грехове, скръбта в любящото Божие сърце е била много по-голяма, отколкото въобще можем да си представим. Въпреки че хората могат да говорят за Божията любов, те никога не са в състояние наистина да схванат любовта такава, каквато вечно блика от триединния Бог. И след

милиони години ние няма да можем да разберем колко голяма е била болката на Бога. Дълбочината на тези преживявания е мярката на Неговата любов към вас и мен.

Ако човек се замисли над изкупителните страдания на Господ Иисус, може би ще бъде в състояние да почувства частица от Неговите физически и душевни мъки, но никога Неговото духовно страдание. А когато Иисус е увиснал на кръста, именно Неговото духовно страдание е било най-тежката болка.

По време на разпъването в продължение на три часа светът е бил обхванат от зловец мрак, когато Бог е извършил съд над греха. Така сериозно Бог приема нашите грехове – „наградата“ за нашите грехове, която Господ Иисус е понесъл.

На кръста Бог наистина доказва Своята любов към грешниците. Истинското значение на това действие ни е предадено от апостол Павел. Когато пише до вярващите в Коринт, той им напомня, че те са освободени от възмездие за греховете си, понеже са приели простото послание на Евангелието (повярвали са в него, доверили са се), а именно, „че Христос умря за греховете ни според Писанията, че беше погребан, че беше възкресен на третия ден според Писанията.“ (1. Кор. 15:3,4)

И наистина това е една добра вест на Бога за грешниците. Най-голямо значение има фактът, че Иисус като наш заместник е умрял за нашите грехове. Уникалното значение на Неговата заместническа смърт е пророкувано в Стария Завет. Че Бог е приел тази жертвена смърт като изкупление за вашите и моите грехове, се вижда от това, че смъртта не е могла да Го задържи и Той е възкръснал от гроба.

Да вярвате с благодарно сърце в това, че Иисус е умрял за вашите грехове, включва също така и радостта от увереността, че Бог ви е простил и Неговата любов ви е спасила.

Понеже Господ Иисус Христос е Бог-Творец, Той е сътворил живот от нищото. Понеже Господ Иисус Христос е Бог-Спасител, Той е победил смъртта и от гроба е създал живот. Никога един гроб на тлението и смъртта не би могъл да удържи Създателя на живота.

Д-р Сангстър беше един от най-надарените оратори, които някога съм слушал. Той с радост използваше своя дар слово, за да възхвалява своя Господ и Спасител Иисус Христос. Има някаква зла ирония в това, че д-р Сангстър преди смъртта си изобщо не беше в състояние да говори, тъй като страдаше от рак на устата. Малко преди да умре, той помоли дъщеря си да му даде хартия и молив. И в онова Великденско утро той написа: „По-добре е да нямаш език, но да имаш изгарящото желание да извикаш: „Христос възкресе!“, отколкото да имаш език, но да нямаш никакво желание да говориш за Бога.“

Причината Бог да приеме „плът и кръв“ е не само, че Той е трябвало да умре за вашите и за моите грехове, но и „за да унищожи чрез смъртта този, който има властта на смъртта, тоест дявола“. (Евр. 2:14) Точно както Давид е използвал собствения меч на Голиат, за да го погуби, така и Иисус е взел смъртта – собственото оръжие на Сатана, и го е използвал, за да го победи напълно. Иисус е истинският освободител на хората. Той е изпратеният от Бога Освободител, единственият, който е в състояние да избави хората от тяхното духовно робство.

След възкресението Си Господ Иисус Христос е отишъл на небето и оттогава води след Себе Си починалите вярващи в Своя триумфален поход. Днес истински вярващият човек знае, че вратата на смъртта всъщност е вход към славата: „О, смърт, къде ти е победата? О, смърт, къде ти е жилото? Но жилото на смъртта е грехът, а силата на греха е законът; но благодарение *да бъде* на Бога, който ни дава победата чрез нашия Господ Иисус Христос.“ (1. Кор. 15:55–57)

Приел човешки физически образ, Иисус е победил смъртта и е възкръснал от гроба. Относно Неговото възнесение 40 дни след възкресението Му четем: „Там Иисус влезе за нас като предшественик...“ (Евр. 6:20) Господ Иисус Христос е проправил пътя към небето, за да можем вие и аз победоносно да Го последваме.

Преди Бог да създаде Вселената и да насели планетата Земя със свободни същества, наречени човеци, Той вече е знаел цената, която доброволно е трябвало да заплати, за да спаси грешниците и да им открие как да живеят вечно и в близост до Него, Бога на светлината и любовта. За тази цел Иисус е преживял телесни, душевни и духовни страдания, чиито размери никога не ще можем да разберем истински. Хората никога няма да могат да вникнат докрай в дълбочината на такава любов.

Колкото и невероятно да изглежда, някои хора ще продължат да отхвърлят предложението на Иисус за опрощение, а други и занапред ще бъдат равнодушни към Неговата любов и саможертва.

Независимо от това, дали някой съзнателно отхвърля Иисус, или в равнодушието си към Него „изчаква“, последиците са едни и същи – вечно отделяне от единствения извор на живота, светлината и любовта. Това ужасно състояние е било описано със следните думи:

Ти ще бъдеш вечен пътник
към една безкрайна смърт.
Ти винаги ще бъдеш смъртник,
без край ще бъде твоят път.

Да останеш равнодушен към Божията жертва, означава да попаднеш под проклятието на вечното отделяне от Бога. И все пак Иисус вече е понесъл това страдание на отделянето, за да ви предпази от подобна съдба. Дали ще се възползвате от това, е въпрос на вашата свободна

воля, това е ваше решение. Бог няма да ви принуди да откликнете на Неговата любов, както не е принудил и Адам и Ева да ядат от дървото на живота.

Бог също няма и да ви предпази от вечното проклятие само защото ви обича.

Наистина „Бог е любов“ (1. Йоан. 4:8), обаче това не е пълното послание на Евангелието. Добрата Божия вест за грешниците гласи, че Неговата любов е дошла съвсем близо до нас, когато Той е изпратил Сина Си, за да умре за греховете – за вашите и моите грехове.

Само и единствено вашият отговор на смъртта на Иисус ще реши вечната ви участ. Божията любов е проправила пътя и сега Той ви моли за отговор на своята саможертвена любов и милост.

Въз основа на Божието любящо милосърдие става следното: ако признаете на Иисус, че сте грешник и не можете сам да платите за греховете си, ако повярвате, че смъртта на Иисус е заплащане на вашите грехове и ако Му благодарите, че е умрял за вас, тогава Господ Иисус ви дава следното обещание: „Излязох от Отца и дойдох на света; и пак напускам света и отивам при Отца ... отивам да ви приготвя място. И като отида и ви приготвя място, пак ще дойда и ще ви взема при Себе Си, така че, където съм Аз, да бъдете и вие.“ (Йоан 16:28; 14:2,3)

Иисус отваря на всички истински вяващи врата, за да могат да Го последват в Неговата победа.

За да се запази непосредствеността на вашето ново познание на Божията любов, Бог е взел специални мерки. Както и опрощаването на вашите грехове, това също така е резултат от извършеното за вас от Иисус с Неговата смърт на кръста.

Преди Иисус да се раздели със Своите ученици, Той им каза: „Сега отивам при Онзи, който Ме е пратил“ (Йоан 16:5) „и Аз ще помоля Отца и Той ще ви даде друг Застъпник ... Духа на истината“. (Йоан 14:16,17) „За вас е по-до-

бре Аз да отида, защото, ако не отида, Застъпникът няма да дойде при вас; но ако отида, ще ви Го изпратя“. (Йоан 16:7) „Той Мен ще прослави...“ (Йоан 16:14)

Днес Господ Иисус е прославен на небето. Като е знаел за Своята победа на кръста, Господ Иисус поглежда отвъд смъртта и се моли така: „Аз Те прославих на земята: извърших делото, което Ти ми даде да върша. И сега, прослави ме, Отче, при Себе Си със славата, която имах при Теб преди да беше светът.“ (Йоан 17:4,5)

Така Иисус е завършил делото Си на земята и се е завърнал на небето. И тогава Бог Отец изрично е потвърдил делото, извършено от Неговия Син на кръста. Елохим е заявил, че за Него смъртта на единствения невинен е достатъчна, за да замести смъртта на грешниците: Той е изпратил Светия Дух, за да продължи делото на Иисус на земята. Така, както Бог Отец е изпратил Сина Си на Голгота, за да умре за вас на кръста, така на Петдесетница – 50-ия ден след разпъването – Бог е изпратил Светия Дух, за да прославя отгук нататък Иисус на земята.

Оттогава Светият Дух присъства в живота на всеки вярващ, понеже Бог иска Иисус да бъде прославян от всеки истински християнин, през когото струи Божията любов, „защото Божията любов е изляна в сърцата ни чрез Светия Дух, който ни е даден“. (Римл. 5:5)

Божията любов ви се предлага независимо от това, в какво положение се намирате и колко вина сте натрупали през живота си. Тя е свързана само с едно единствено условие – активно да я приемете. Но Той иска не само да ви дари спасение, но и вие да занесете тази любов и на други – на вашите ближни. Чрез вас Божията любов трябва да докосне други хора и те да познаят силата на опрощението.

Как мога да стана член на Божието семейство?

В началото на 40-те години медицинската наука отбеляза голям напредък в областта на очната хирургия. Стана възможно да се присади здрава ретина от току-що починал човек на окото на слепец. Д-р Сангстър ни разказа за резултата от първата операция на око, на която присъствал и самият той.

Рано преди изгрев слънце той придружавал двама души до красивия Съри Даунс в Англия – една сляпородена жена и очния хирург, който я лекувал. В дните след операцията нейните очи били защитени от светлината с помощта на много пластове превръзки, които постепенно, една след друга, били сваляни. Тя вече усещала една чувствителност към светлина, която била нова за нея, и била много развълнувана. Преди изгрев слънце била свалена и последната превръзка от очите на тази жена, която никога не била виждала. Изгревът този ден бил великолепен. Утринното слънце се появило на хоризонта. Сенките се скъсили, а нежната красота на зелените листа изпъквала на фона на околната свежест. Птиците весело подскачали в търсене на закуска в росната трева. Всичко това представлявало за жената един прекрасен спектакъл. И докато сълзите се стичали по нейните бузи, тя извикала: „Наистина, вие се опитахте да ми опишете всичко това, обаче никога не съм си представяла, че може да бъде толкова прекрасно!“ После замлъкнала, изпълнена с благоговение пред величието на Божието творение.

Как бихте могли да опишете червения цвят на човек, който никога не е имал зрение? Или да предадете чара на слънчевия залез на някого, чиито очи никога не са реагирали на светлината? Сигурно това би било невъзможно. Думите, които описват видима красота, нямат голямо значение за слушател, лишен от зрение. Съвършенството на една картина, сиянието на човешкото лице или великолепието на един пейзаж не могат да се опишат със звуци. Необходимо е зрение.

Същото важи и по отношение на Бога. Веднъж говорих с един студент по медицина, който се готвеше за последния си изпит в болницата Гай в Лондон, и се опитах да му опиша Божиата любов. „Това просто не мога да го видя“, отговори той. Аз разбрах, но продължих разговора. „Не, не мисля, че можете, понеже приличате на човек, който живее в тъмна стая. Знаем какво значи това, тъй като и аз също съм живял в духовен мрак. Сега обаче съм навън, където грее слънцето на Божиата любов. Дейвид, за да разберете любовта на Бога, трябва да се махнете от затъмненото помещение и да излезете на Неговата светлина.“ Този ден Дейвид коленичи, поиска прошка от Господ Исус за греховете си и го помоли да влезе в Неговия живот. Няма да забравя думите му, когато се надигна: „Никога не съм предполагал, че това би могло да бъде толкова великолепно!“

Също както нашите очи дават възможност красотата на Божието творение да се превърне в човешки опит, така и духовният поглед запознава човешката душа с реалността на Божието присъствие, Неговата сила, Неговата любов. Винаги е тъжно да се усети липсата на духовна действителност, когато един духовен слепец говори за Бога.

След като Господ Исус е отишъл на небето, Той в едно пророчество чрез апостол Йоан поставя на хората в град Лаодикия в Мала Азия една ужасяваща диагноза

за духовното им състояние. Той им казва, че не знаят, че са слепи. (Откр. 3:17) Можете ли да си представите слепец, който не осъзнава в какво състояние се намира? Съобразно тази диагноза за духовна слепота Господ Иисус предписва и Своето лекарство: „... да помажеш очите си, за да виждаш“. (Откр. 3:18) И колко важна е тази рецепта! Духовното зрение изисква духовна очна хирургия. И това е дело на Светия Дух.

Когато сте били родени от майка си, това е било естественото ви раждане. Тогава обаче не сте получили духовно зрение и духовно разбиране. За да намерите пътя си, който води навън от духовния мрак към светлината на познанието на Божията слава (2. Кор. 4:6), трябва да се родите втори път. Иисус каза на Никодим: „Роденото от плътта е плът, а роденото от Духа е дух. Не се чуди, че ти казах: Трябва да се родите отново.“ (Йоан 3:6,7) „Ако се не роди някой отново, не може да види Божието царство.“ (Йоан 3:3) Следователно, ако искате да видите Божието царство, трябва да бъдете родени отново.

Като всеки човек вие сте се родили с един вътрешен вакуум, който настойчиво изисква да бъде запълнен от Бога с живот. Тази духовна празнота може да бъде изпълнена само чрез активно, съзнателно приемане на възкръсналия Христос и Неговото вътрешно присъствие. Ако го приемете, целта на Неговата смърт ще се изпълни във вашия живот. Той е умрял не само за да бъдат опростени греховете ви, а за да може вашето сърце да се превърне в духовно чист дом, в който Той може да живее. Преди Той да дойде да живее в сърцето ви, е необходимо да ви бъдат опростени греховете.

Веднъж говорих с един млад вярващ африканец и видях, че той гори от желание да съобщи радостната Христова вест на другите млади хора в своята страна. През следващата седмица трябваше да обучавам почти 200 проповедници на различни неща от Божието Сло-

во и затова го поканих да присъства и той. Въпреки че се намирахме на няколкостотин мили от мястото, където трябваше да се състои срещата, аз му предложих да предприеме пътуването по дългите, разбити шосета, за да се срещнем там. Уилям пристигна направо изтощен, но много радостен, че ще има възможност да научи нещо повече за Бога и за Неговото Слово. Естествено този човек се качи в препълнения африкански автобус не заради самото пътуване. За него то беше средство, за да дойде на конференцията. Истинската цел беше това, което го очакваше в края на пътуването.

Приблизително така стоят нещата и с опрощаването на греховете и пречистването на сърцето ви като единствен начин Иисус да влезе в него и да общува с вас. Опрощаването на греховете ви е предпоставката, но новият живот в Христос и общуването с Бога е Неговото най-голямо желание за вас и това е вашето истинско предназначение. Сигурно и вие не бихте искали да се задоволите с нещо по-малко. Да имате тази лична връзка с Христос, е целта, за която сте създадени.

Знанието, че Христос живее в нашите сърца, ни дава още на тази земя увереността, че вечният живот вече е започнал. В нас е зародишът на един живот, който ще надживее смъртта. Присъствието на Христос внася в живота ви „частица от Небесното царство за вас, за да влезете с нея в Небесното царство“.

„И свидетелство е това, че Бог ни е дал вечен живот и този живот е в Неговия Син. Който има Сина, има живота, който няма Божия Син, няма живота.“ (1. Йоан. 5:11,12)

Учудващо ли е, че студентът по медицина Дейвид, след като се помоли на Иисус да му прости греховете и да влезе в живота му, възкликна: „Никога не съм предполагал, че това би могло да бъде толкова великолепно!“

НО КАК?

На много хора, които чуват проповедта на апостол Петър за живота, смъртта и възкресението на Иисус, Бог дава копнежа да познаят Спасителя. За тях Светият Дух извършва това, което прави и за вас. Тези хора чуват Петър да им казва, че Иисус е Господ (Кириос – Яхве) и Божият Месия. Тяхната първа реакция е смущение и безпомощност, когато си спомнят как равнодушно са отхвърлили Разпънатия – Самия Бог.

Писанието ни съобщава: „Като чуха, те, ужилени в сърцата си, казаха на Петър и на другите апостоли: Какво да направим, братя?“ (Деян. 2:37) Вярата без покаяние и обръщение си остава нещо безсъдържателно и без последици, като фалшива банкнота. Вярата в спасителното дело на Христос обаче включва и ново отношение към Бога – отношение на доверие, както и промяна в нашия живот.

Ако вие с простосърдечно доверие към Иисус Му благодарите за това, което е направил за вас, като е умрял на кръста, това означава, че отношението ви към Бога и към греха се е променило радикално. Едва тогава Светият Дух ще предприеме своята „очна хирургия“ и вашият разум ще започне да разглежда нещата от съвсем друга позиция. Понятието „покаяние“ означава и промяна на мисленето. Следователно опитността на истинското новорождение означава и дълбока промяна на отношението към Бога и към греха.

По отношение на Бога покаянието (промяната на мисленето) означава да се отхвърли всяка лъжлива представа за Бога. В Африка аз видях как хора, които по-рано упорито се бяха борили срещу разрушаването на техните стари житейски навици и езически обичаи, публично изгаряха фетишите си, след като се обърнаха към Иисус.

Други бяха изложени на силен обществен натиск, заплахи и опасности, като обърнаха гръб на един религиозен и социален ред, който отрича библейския Бог и се бори против Него. Спасителната вяра трябва да се корени в убеждението, че Иисус е Яхве – единственият Бог-Спасител.

Що се отнася до греха, когато чрез вяра вие преживеете спасението си, тогава със срам и печал ще разберете собствената си греховност. Промяната във вашето мислене (покаянието) по отношение на греха ще означава, че вече не се опитвате да го игнорирате. Вие вече нямате извинение за греховете си и не смятате, че вашата мнима праведност може да ви спаси. „Цялата ни правда е като омърсена дреха“ (Исаия 64:6) пред един свят Бог. Ако се обърнете към Иисус, ще имате желанието да се отвърнете от нещата в този живот, които не Му харесват.

Представете си един подофицер, който е в отпуск. Един ден той получава две писма. Едното е от приятел, а другото – от неговия командир. Първото писмо съдържа покана за сватбата на приятеля, а другото – заповед от офицера да се върне на служба. Несъмнено между двете има разлика – разликата между покана и заповед. Човек може учтиво да откаже на поканата, докато заповедта го изправя пред избора да се подчини или да откаже да я изпълни.

Понеже Бог ви обича и знае, че грехът ще разруши живота ви, Той не ви кани да се покаете, а ви заповядва да направите това. Когато апостол Павел говорил за Евангелието пред философи и други умни хора на официалния форум на гръцката мъдрост – Ареопага в Атина, накрая казва: „Бог ... сега заповядва на всички хора навсякъде да се покаят.“ (Деян. 17:30) Това включва и вас.

Ако се откажете от неправилната си представа за Бога и от личните си грехове, ако повярвате в Господ Иисус и с радост Го признаете за свой Бог-Спасител, ще стане

чудото, че Светият Дух ще „действа във вас да желаете и да изработвате“ (Фил. 2:13) онова, което е правилно в очите на Бога. С други думи, на тези, които са готови да се покаят за вината си, Бог обещава да се погрижи у тях да се появи и желанието и способността да изпълняват Неговата воля в ежедневието си. Само тогава вашият живот ще се изпълни с определеното от Бога съдържание.

Тази вътрешна промяна, осъществена от Бога при новородението, ни прави способни да развием и променено отношение спрямо греха. Нашето вътрешно ухо е станало чувствително към Неговия глас, т. е. Неговото Слово. И Той ни дава сила да действваме по друг начин. Знае се, че Бог никога не заповядва нещо, без заедно с това да даде сила и способност за изпълнение на заповедта. „Невъзможното за хората е възможно за Бога.“ (Лука 18:27)

Колкото повече остарявам, толкова повече ме поразява необятността и многообразието на Божията милост. Грешниците не заслужават нищо друго освен съд и смърт. И въпреки това Бог казва, че вярата е преминаване от нашето състояние на греховност към приемане на Неговата милост на опрощението – „че Той е справедлив и че оправдава този, който вярва в Исус“. (Римл. 3:26)

Ако се замислите за това, какво е направил Исус за вас на кръста, можете само да кажете: „Боже мой, благодаря Ти!“ Всичко, което ви остава да направите, когато отворите сърцето и живота си за Господ Исус, е да кажете: „Боже мой, благодаря Ти!“ Думите „Благодаря Ти!“ винаги ще избликват от сърцето, което е изпитало опрощаващата и спасителната милост.

Очевидно Бог знае, че Го търсите, понеже Той е поставил началото на това и ви е водил стъпка по стъпка. Сега вашето лично търсене трябва да се превърне в един личен въпрос „Тогава какво да правя с Исус, наричан Христос?“ (Мат. 27:22) Бог ви е дал воля. Дали ще из-

ползвате тази свободна воля, за да вземете решение за Бога или против Него, това е въпрос на живот и смърт. Как ще се отнесете към Христос, е голямото решение на вашия живот.

Моето лично решение беше взето преди много години. Най-важният ден от живота ми бе денят, когато приех Господ Иисус Христос в сърцето си. Това стана така: по време на моето следване няколко приятели планираха общо прекарване на ваканцията си. Те решиха да заминат за един младежки дом, наречен „Християнски ваканционен център“, и аз се присъединих към тях. Там срещнах много млади хора, чийто живот благодарение на Господ Иисус Христос се беше променил по чудотворен начин и за които Той беше жива и лична реалност.

Дотогава „религията“ не беше ми дала нищо, що се отнася до цел в живота и духовно удовлетворение. Но по време на тази ваканция ми направи много силно впечатление промяната, която Господ Иисус Христос бе извършил в живота на новите ми приятели.

За мое учудване установих, че веселието и благочестието не се изключват взаимно! Но, странно защо, аз се чувствах все по-зле и по-зле по време на тази най-щастлива от всички ваканции. През тази седмица открих също така колко интересни и важни бяха различните събрания и библейски часове.

В четвъртък сутринта, вместо да взема участие в една предварително подготвена обща инициатива, аз отидох на разговор със Стивън Олфорд – преподавателя по Библия. Казах му: „Досега винаги съм се наричал християнин, обаче, Стивън, аз изобщо не съм такъв!“

За гордото ми сърце беше много трудно да си признае това. Тогава той стисна ръката ми и отговори: „Слава на Бога! Първата стъпка по пътя човек да стане истински християнин е доблестта да признае пред себе си, че е грешник.“

След това отвори Библията си и ми показа стих 12 от глава първа на Евангелието от Йоан: „На онези, които Го приеха, даде право да станат Божии деца, на тези, които вярват в Неговото име.“

„Наистина ли искаш да станеш дете на Бога?“, запита Стивън. „Да!“, отговорих аз убедено. Тогава той продължи: „Според Божието обещание, което току-що прочетохме, Бог ще те направи Свое дете, ако ти вярваш, че Господ Иисус е умрял за теб и Го приемеш в сърцето си.“

Можете да вярвате, че нямаше нужда никой да ме уговаря незабавно да коленича пред Бога и с изключителна сериозност да се помоля приблизително така: „Господи Иисусе, признавам, че съм грешник. Самият аз нищо не мога да направя, за да се освободя от греховете си. Благодаря Ти за Твоята смърт на кръста и за това, че си пролял кръвта Си за мен. Сега аз се отвърщам от греха си и Те моля да ми простиш! Моля Те, ела в сърцето и живота ми и бъди мой личен Господ и Спасител. Благодаря Ти и Те възхвалявам за това, че чуваш молитвата ми и ме правиш Божие дете.“

Сега аз бях истинско Божие дете, истински християнин. Сърцето ми бе изпълнено с гордост и благодарност за това, което Той бе направил. Чудесно е, че Той ще направи същото и за вас, стига само да Го помолите за това!

Въпреки че не беше така просто, не след дълго аз съобщих радостната вест на приятелите си. Сега, след повече от 40 години, все още мога да свидетелствам, че Господ Иисус е Този, който ден след ден извършва промяната в моя живот.

И наистина, ако не бях Го приел в моя живот, сегашното състояние на света би ме потискало ужасно. Но така, макар че още тук и сега моят Господ ми е все по-близък и все по-скъп, аз знам, че най-доброто предстои. Небето е съвсем близо!

Оттогава животът по чуден начин придоби смисъл. Бог ми даде възможността да общувам с Него и ми дари радостта да представя моя Спасител и на други. Бог няма любимци. Той обича и вас и копнее да стане и ваш Спасител.

Не се изненадвайте, ако имате чувството, че нещо ви тегли в различни посоки. Трябва да очаквате тази борба веднага щом Бог започне да ви привлича към Себе Си. Сатана не иска да ви изпусне от своето семейство. Той ще направи всичко възможно, за да ви отклони от вярата в Господ Иисус Христос. Но Библията ни казва: „Ето, сега е благоприятно време, ето сега е спасителен ден!“ (2. Кор. 6:2)

А сега може би ще потърсите някое спокойно място, за да се помолите приблизително като мен, когато станях Божието дете.

След като приемете Господ Иисус, разкажете на някого какво сте направили. Мислете за това, че Господ Иисус сега живее във вашето сърце и ще ви даде силата, която е необходима, за да говорите и да живеете в Него: „Ако изповядаш с устата си, че Иисус е Господ, и повярваш със сърцето си, че Бог Го е възкресил от мъртвите, ще се спасиш. Защото със сърце се вярва за оправдание и с уста прави изповед за спасение.“ (Римл. 10:9,10)

Който вярва в Него, разчита на Него и Му се доверява, няма да се опозори.

КАК МОЖЕМ ДА СЕ ПОМОЛИМ

Боже, благодаря Ти, че ме обичаш, макар че знам, че съм грешен. Разкайвам се за грешния си живот и за неправилния си начин на мислене. Благодаря ти, Господи Иисусе, че си умрял на кръста за мен и си платил цената на всички мои грехове!

Моля Те, ела в сърцето и в живота ми и бъди мой личен Спасител. С вяра аз се обръщам към Теб и приемам Твоята прошка за всички мои грехове.

Благодаря Ти, Господи Иисусе, че идваш в сърцето и в живота ми и ме правиш истинско Божие дете. Помогни ми да разказвам и на другите хора, че Ти Си мой Спасител и Бог. Научи ме по-добре да Те познавам и моля Те, помогни ми всеки ден да чета словото Ти и да живея според него. Възхвалявам Те и Ти благодаря, Господи Иисусе! Амин.

И един добър съвет: разкажете на някого какво направихте току-що. Имайте предвид, че Христос живее във вас и че само Той е силата, от която се нуждаете, за да говорите и да живеете за Него. Това е „...думата на вярата... Защото ако изповядаш с устата си, че Иисус е Господ и повярваш със сърцето си, че Бог го е възкресил от мъртвите, ще се спасиш. Защото със сърце вярва човек за оправдание и с уста прави изповед за спасение.“ (Римл. 10:8-10)

Една забележка: личната молитва на покаяние е различна при различните хора. Тази молитва не представлява никаква готова формула, а още веднъж събира пред Бога мислите, които са свързани с Неговия спасителен план. Признайте пред Бога своята лична вина (признание, което не е еднакво за различните хора). Колкото по-свободно и по-откровено си признаете, толкова по-дълбоко ще бъде вашето усещане за опрощаващата Божия милост.

Какво ще стане по-нататък?

Спасението е подарък. То не може да се купи с нищо и не може да се заслужи с никакво наше постижение или действие. Господ Исус вече е направил всичко.

След като сте предали живота си на Бога и сте Го помолили за прошка, чрез вярата си вие сте станали истинско Божие дете. (ср. Йоан 1:12)

Естествено е сега да се запитате: „А какво ще стане по-нататък?“ Щом приемаме Христос, трябва да съзнаваме факта, че Той е не само наш Спасител, но и Господар на живота ни и трябва да се държим по съответния начин. Ясно е, че щом човек е приел Господ Исус Христос като Спасител, неговият досегашен живот е вече минало. Този човек сега вече живее за Бога.

В глава трета посочихме три главни имена, с които в Стария Завет се нарича Бог. Едно от тези имена е Адонай. Адонай означава Господ в смисъл, че Той е мой „Господ и учител“.

Когато апостол Петър говори за Господ Исус, употребява същото понятие, което се означава от името Адонай. Той предупреждава вярващите, че Христос е изцяло техен „Господ и Учител“. „Но пазете свят в сърцата си Христос като Господ...“ (1 Петр. 3:15) Това означава давайце Му повече място и пълна власт. Когато наричате Исус „Господ и Учител“, става дума по принцип за две неща: а) изискването на Христос за безусловно послушание, б) вашето право на ръководство и подкрепа. Някой веднъж беше казал много уместно, че влизането в Божи-

ето царство не струва нищо, обаче годишната вноска на хората, които безвъзмездно са получили опрощение и в които живее Христос, струва всичко.

Противно на широко разпространеното мнение, истинската свобода означава не право да върша каквото си искам, а сила да правя това, което трябва.

Много жалко би било, ако по вашия път към небето не се насладите на грижата, която Бог полага за вас. Едно е сигурно – че личността, която живее във вашето сърце, е дорасла за всяко изпитание, на което може да бъдете подложени.

Преди много години познавах едно седемгодишно момченце, болно от рак на кръвта. На всеки три месеца то трябваше да ходи на лекар, който да му поставя инжекция в гръбначния мозък. При едно от посещенията лекарят го запитал защо не плаче като другите момчета и момичета, когато иглата прониква в канала на гръбначния мозък. „Не те ли боли?“, запитал лекарят. „Боли ме – отговорил Дарил, – но нима не знаете, че преди да ме докосне иглата, тя трябва да мине през ръката на Исус.“ Това е истинска жива вяра!

След като с вяра сте приели Господ Исус, скоро ще забележите, че можете да водите променен живот, със съвсем други мащаби – живот, който се харесва на Бога. „Както сте приели Христос Исус, Господа, така и ходете в Него.“ (Кол. 2:6) Ясно е, че както християнинът е започнал своя път с Бога, така трябва и да го продължи!

От момента, в който ви е дал живот в Христос, Бог иска и да знаете, че вярата е връзката между това, от което се нуждаете, и неограниченото изобилие на Този, който сега живее в сърцето ви.

Господ Исус се е завърнал на небето, но Той не се е разделил с вас. Той е Бог – и Той живее във вас. Той може да се справи с всяко изискване във вашия живот, с всяко натоварване и всяко изкушение. Той ще ви даде сили за

всичко, което ви е необходимо. Само трябва да Му се доверите с радост.

Вярващият всекидневно осъзнава пълната си зависимост от Христос. Така, както моето спасение зависи от Него (понеже Христос е умрял на кръста, за да понесе наказанието за моите грехове), по същия начин и моят победоносен живот е напълно зависим от Неговия обитаваш в мен живот и от Неговата власт. Както с вяра съм приел Христос, така и единствено с вяра мога да живея с Него.

Всички чудесни неща, които Бог е приготвил за вярващите, могат да се намерят у Него. Христос е нашата чистота в един свят на неморалност и грях. Той е нашата победа в един свят на изкушение и духовна борба. И понеже Господ Иисус Христос живее в нас, чрез нашия живот Неговата любов може да достигне до необичани и самотни хора. Единственият живот, който Бог одобрява, е животът на Христос. Удивителен е фактът, че „Христос живее в мен“. (Гал. 2:20)

Може би сега ще запитате: „Как може това, което Бог ми е предоставил на разположение в Христос, да се прояви в мен и да стане действено?“ Това е добър въпрос, тъй като той отчита голямата разлика между чисто интелектуалната вяра и практическата вяра. От този въпрос проличава и искреният стремеж към действена вяра. Простият отговор е, че животът на Христос в нас ни е подарен в отговор на нашата благодарност. Най-добрата възможност да изразите своята спасителната вяра в Христос е благодарността към Него за опрощаването на вашите грехове. Благодарете на Господ Иисус Христос за вашето спасение! Благодарете на Господ Иисус, че живее във вашето сърце! Когато дойде изкушението – а това непременно ще стане – благодарете Му, че Той е победителят, и че за вас Той е точно това, от което се нуждаете, че Той винаги е с вас, когато имате нужда от

Него. Апостол Павел казва: „Без вяра не е възможно да се угоди на Бога.“ (Евр. 11:6) Обаче ако с вяра Му благодарите, ще водите такъв живот, който Го радва. „Благодаря Ти, Господи Иисусе, че Ти Си моята праведност, моята чистота, моята сила, моята съдба, моята победа. Твоята любов изпълва сърцето ми с обич към грешниците. Благодаря ти, Господи Иисусе!“

И най-сетне, ако се поставите на разположение на Господ Иисус, тъй като сега Той живее във вас, ще изпитате неизразима радост, когато видите, че чрез вас Бог привлича към Себе Си и други хора. Когато дарите на Бога живота, който още ви остава, спомнете си думите на апостол Павел: „Всичко мога чрез Онзи, който ме укрепва.“ (Фил. 4:13)

„А Бог на мира, който чрез кръвта на вечния завет възведе от мъртвите великия Пастир на овцете, нашия Господ Иисус, нека ви усъвършенства във всяко добро нещо, за да вършите Неговата воля, като изработва във вас това, което е угодно пред Него, чрез Иисус Христос, на когото да бъде слава за вечни векове. Амин.“ (Евр. 13:20, 21)

Послеслов

от Дойл Клаасен

Вие прочетохте тази кратка, третираща някои основни въпроси книга. Да се надяваме, че тя ще ви бъде от полза, защото всеки някога ще се сблъска с тези неща. Обосноващите отговори на Бенет са такива, че Иисус Христос не може да бъде заобиколен. Това впечатление напълно отговаря на личния опит на автора, за който той съобщава в глава осма. Няколко думи за него. Аз се запознах с Ричард Бенет като млад студент по богословие в Канада. Още тогава ми направи силно впечатление неговата способност и стремеж разбираемо и убедително да обяснява Библията. Затова веднъж след една негова лекция го посетих, за да се посъветвам по един важен за мен въпрос. А че доверието на Бенет може лесно да се спечели и да се намери достъп до него, вероятно сте забелязали при четенето на книгата.

Много години по-късно – не бяхме се виждали дълго време – един късен неделен следобед аз слушах радиото си. Изведнъж по предавателя „Транс уърлд радио“ чух познатия глас на Ричард Бенет. Накратко казано, поканих го да изнесе една проповед в Брейк. Въпреки че от последната ни среща бяха изминали повече от 20 години, забелязах, че неговата способност и желание да обяснява библейските истини не бяха отслабнали. Напротив, те, както и убеждението, че нашето търсе-

не на Бога е постигнало целта си в лицето на Исус Христос, се проявяваха още по-силно.

Типичен за този човек и за неговата всеотдайна готовност да служи на хората е следният странен анекдот, който, не помня по какъв повод, той ми разказа по време на една приятна, съвместно прекарана вечер. Веднъж, пътувайки някъде из Англия, младоженците Ричард и Дороти Бенет (това е било преди 35 години) спрели пред един светофар. Внезапно пред отворения прозорец се появил някакъв колоездач, който нагло втренчил поглед в жената и преди светофарът да светне зелено, я обсипал с най-нецензурни ругатни. Възмутеният съпруг оставил младата си жена в най-близкото кафене и потеглил след нахалния колоездач. Успял да догони грубиянина, но той го познал и завил в една странична улица. Ричард обаче отново го настигнал и успял да го хване през отворения прозорец на колата си и да спре и двете превозни средства. Докато големият проповедник държал здраво нахалника, минувачите повикали полиция. Когато обаче служителят поискал да арестува младия човек, Бенет заявил, че няма да подаде оплакване и помолил за наказание заловеният да изпие с него едно кафе. Изненаданият полицай се съгласил. Младежът с облекчение седнал в кафенето и се приготвил да изслуша равнодушно една морална проповед. Вместо това получил помощ в търсенето на Бога, ако се изразим със заглавието на книгата. Ричард Бенет му обяснил, че Бог го обича и че е жертвал Своя Син Исус за него. Оказало се, че младият човек е американец от християнско семейство и е избягал от родния си дом. Това, че безпричинно оскърбявал непознати жени на улицата, се дължало на неговото вътрешно безпокойство и агресивност, които определяли целия му живот. Далеч от дома си и именно от човек, от когото би трябвало да се страхува,

той чул за Иисус. Още там, на място, той Му предал живота си. По-късно винаги ми ставаше смешно, когато си представях как коректният английски пастор преследва бягащия хлапак.

Разговорът в кафенето обаче ме навежда към размисъл, щом си спомня, че цели 40 години Ричард Бенет тъй умно и от сърце проповядва в цял свят посланието на Иисус.

Ричард Бенет

ТЪРСЕНЕ НА БОГА

«Търсене на Бога» е написана за хора, които все още търсят целта и смисъла на своя живот, от един, който ги е намерил.

Ричард Бенет изследва истинността на християнството и целта на християнското учение.

Кой е бил в действителност Исус Христос – Месия на еврейския народ, Спасителят на света, цар или бунтовник.

Сериозно и убедително, като познавач на Библията, авторът подбира нейните думи, за да представи Божия план за човечеството.

В подножието на кръста човекът, който търси Бога, се среща с Бог, който търси човека. Това е крайната точка на търсенето.